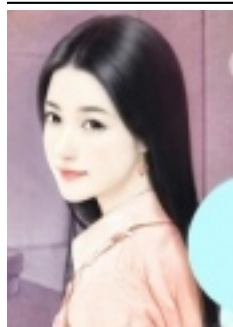

Chữ Tình

Contents

Chữ Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	28
6. Chương 6	32

Chữ Tình

Giới thiệu

Tình cảm là thứ mà con người khó nắm bắt nhất, khi mọi chuyện đã diễn ra quá giới hạn thì khó có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-tinh>

1. Chương 1

Trên thế giới này thứ khó đoán định nhất, khó nắm bắt nhất chính là tâm tư tình cảm của con người.

Là những bí mật cùng nỗi đau đã khắc sâu thẳm nơi trái tim trong tâm tư và suy nghĩ mà không muốn người khác thấy...

Tô Mạn Âm hiểu rõ điều này.

Cô đã yêu một người, mà theo lối suy nghĩ lí trí của mình đã nhiều lần phân tích là không nên thương, không nên yêu. Càng không nên như con thiêu thân mù quáng lao vào đống lửa này.

Nhưng nếu có thể nghe theo lý trí thì không còn là con người nữa rồi, trái tim cô lúc nào cũng đau đáu hướng về người con trai kia. Trong tâm tưởng lúc nào cũng chấp niệm không ngừng cứ thôi thúc cô ở bên, không tài nào rời xa anh được.

Tô Mạn Âm theo như bạn bè nhận xét hiền lành dễ thương, hòa đồng, rất hiểu biết cuộc sống. Thật ra cô không từng trải nhiều, chỉ đơn giản khám phá xã hội này qua sách vở. Khám phá thế giới này qua tivi và phương tiện thông tin đại chúng.

Từ khi còn nhỏ, cô đã thích lắng nghe mọi người trò chuyện từ những cuộc vui, hay tán gẫu của người lớn đến trẻ con đều có thể nghe. Có những câu chuyện nghe tưởng chừng như đơn giản nhưng lại thực tế, cũng có những chuyện tưởng chỉ có trong sách vở không ngờ đâu đó trong xã hội này lại xảy ra.

Nhưng Tô Mạn Âm nhìn cuộc đời này là một màu xanh của hy vọng. Cô hiểu mỗi một con người đều phải trải qua những tai ương sóng gió riêng. Song qua bao nhiêu thời gian đau khổ sẽ qua đi, tương lai tốt đẹp sẽ đến.

Dù nhìn đời thực tế và hiểu nó khắc nghiệt nhưng chính bản thân không ngừng hi vọng tương lai tốt đẹp để trở nên lạc quan hơn. Cô lúc nào cũng tự nhủ rằng rồi tương lai tốt đẹp sẽ tới thôi.

Và có lẽ với anh cũng vậy cô có hy vọng. Cô hy vọng sẽ khiến anh yêu mình. Hy vọng quãng thời gian cô bên anh, khiến anh vui vẻ hạnh phúc không buồn đau.

1 năm là quãng thời gian không đủ dài, nhưng cũng không phải quá ngắn ột mối tình cảm.

1 năm cô ở bên anh, chăm lo yêu thương anh hết mực.

1 năm cô yêu anh nhiều hơn anh yêu cô. Cố gắng giữ đủ nhiệt cho tình yêu của hai người.

Và có lẽ trong một phút giây nào đó, cô nghĩ anh yêu cô như cô đã yêu anh. Cô nhìn thấy trong mắt anh sự yêu thương, chiều chuộng, sủng nịnh giành ỉnh.

Dùng trái tim để nhìn và cảm nhận...

Có lúc cô thật sự thấy bọn họ tốt lắm. Không điều gì, không chương ngại vật nào có thể khiến hai người rời xa nhau, sẽ mãi mãi ở bên nhau.

Có lẽ anh đã quên lần đầu tiên gặp nhau. Nhưng cô còn nhớ rõ như in, là một câu chuyện mới xảy ra ngày hôm qua.

Lần đó cô hẹn gặp lại một người bạn.

Bác của cô là một nhà tâm lý học, có một cỗ sở tư vấn tâm lý, chuyên lắng nghe những ưu phiền của người khác, tư vấn cho họ để họ cảm thấy khá hơn.

Cô là người rất thích nghe, thích khám phá những vui buồn của người khác, cô đơn giản chỉ muốn giúp họ. Tô Mạn Âm thấy thật vui khi có thể giúp đỡ được người khác nên đã nắn nỉ bác tới đó làm thêm. Rồi nhờ đó cô quen một cô bạn.

Thật là lòng, sau vài lần lắng nghe chuyện cả hai nói chuyện nhiều hơn, và nhận ra rất hợp ý nhau, từ đó xin thêm số điện thoại, yahoo để có thể nói chuyện nhiều hơn.

Thông qua mạng internet cô đã có một người bạn vô cùng tốt. Cả hai cùng sống chung một thành phố, lại ở gần nhau nên đã hẹn gặp để có thể cùng vui chơi bên ngoài.

Hôm đó là một buổi trời mưa tầm tã. Mưa như trút nước, bầu trời đen kịt, đôi khi còn xuất hiện sấm chớp. Nhìn mưa khiến tâm trạng cô không được tốt. Cuộc hẹn này có nguy cơ bị hủy bỏ vì cơn mưa bất ngờ này. Người bạn kia của cô không thích mưa.

Nhưng cô lại thích ngắm nhìn mưa rơi. Mỗi lần trời mưa, Tô Mạn Âm thấy lòng vui vẻ thanh thản tới lạ, có thể lặng lẽ đứng ở một nơi quan sát cơn mưa bên ngoài kia. Mưa càng to gió càng lớn lại càng thích. Hai bên đường vắng tanh không còn cái đông đúc, chen chúc của buổi chiều tan tầm nữa.

Trời mưa to.

Rất to.

Cơn dông này làm dịu đi cái nóng nực của ngày hè. Nếu có thể cô rất muốn cầm ô đi dạo dưới trời mưa, cái lạnh lạnh làm người ta khẽ run rẩy. Tô Mạn Âm rất muốn tận hưởng cảm giác đó. Cô là người lãng mạn, đủ mơ mộng để thả hồn mình tận hưởng cái tĩnh lặng trong cuộc sống này.

Cô ngồi trên lầu hai của một quán cà phê, vào lúc tam tầm khá vắng khách. Bốn xung quanh cửa hàng là tường kính có thể từ bên trong nhìn ra ngoài rõ ràng.

Tô Mạn Âm nhâm nhi cà phê chờ đợi bạn tới. Cô đưa đôi mắt nhìn ra ngoài lặng lẽ quan sát ngắm mưa rơi trong tiếng nhạc sâu lắng.

Bỗng một thân ảnh lọt vào tầm mắt Mạn Âm, dù chỉ liếc nhìn một lần nhưng không thể nào rời mắt. Trong màn mưa dày đặc không thể nhìn mọi thứ rõ ràng, có một người con trai đang bần thần đi trong mưa.

Những hạt mưa nặng nề rơi xuống, cô không nhìn rõ mặt người đó. Nhưng trong hoàn cảnh này lại có chút mờ ảo thi vị. Như một bức tranh thủy mặc rất cuốn hút.

Bất giác Tô Mạn Âm chụp lấy điện thoại rồi chụp lại. Cô muốn lưu giữ hình ảnh đẹp kia.

Lặng nhìn người con trai kia bước đi. Đường như anh không quan tâm mưa rất lớn. Quần áo đã ướt nhẹp nhưng không có chút chật vật nào. Cái dáng đi bần thần trong mưa, thật đẹp thật mê người, khiến người ta vô cùng ấn tượng có thể nhớ mãi không quên.

Vậy Tô Mạn Âm không thể nào rời mắt khỏi người ấy. Mãi tới khi thân ảnh đó gần như biến mất cô vội vã đứng dậy, đặt tiền trên bàn rồi chạy thực mạng xuống lầu. Cô rất vội vàng mở ô rồi đuổi theo như không muốn để mất người đó.

Lúc đó Tô Mạn Âm không nghĩ được nhiều, cô cảm thấy nếu vụt mất sẽ là tiếc nuối rất lớn. Trong cuộc sống đôi khi con người chạy theo những thứ xa lạ phù phiếm, lẽ ra nó chỉ như đường thẳng song song không thể gặp nhưng vì những cảm xúc nhất thời này mà cắt nhau.. Anh chàng đó dường như có chuyện buồn đôi mắt ấy xa xăm vô hồn, có chút mất mát bi thương ấy khiến trái tim cô đau đáu một cảm giác khó tả bị thu hút mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Chàng trai cứ một đường thẳng mà đi, từ xa cô nhìn thấy bóng thân ảnh của anh.

Tô Mạn Âm vội vã đuổi tới gần vươn tay cao lên, che mưa cho người đàn ông xa lạ và lặng lẽ đi đằng sau. Đi mãi đi mãi dưới mưa tay cô mỏi nhừ nhưng chẳng hiểu sao không muốn từ bỏ.

Tô Mạn cảm giác mình hơi có vấn đề ,lý trí không ngừng kêu gào cô nhiều chuyện. rảnh rồi xen vào chuyện của người khác. Nhưng trái tim cô vương chút luyến tiếc không nỡ bỏ mặc người con trai này.

Cuối cùng Tô Mạn Âm tắc lưỡi cho qua, đôi khi làm một điều gì đó khác người cũng là một phần của cuộc sống, không cần thiết phải câu nệ chuyện này. Nhưng Tô Mạn Âm quả thật không ngờ rằng một lần đưa đẩy, vận mệnh bản thân lại khắc sâu vào con người này, cùng đây đưa 1 năm rồi vẫn nhận lại là đau đớn khổ sở.

Hai người một trước một sau lặng lẽ đi, không rõ là đi đâu, không biết anh ta có thể nhận ra cô đi đằng sau không. Có lẽ đã mỗi một anh ta dừng lại rồi ngồi xuống bên một ghế đá. Trời vẫn như vậy, mưa tầm tã không ngớt. Họ vẫn như thế không ai nói câu nào. Mỗi người một công việc riêng như thể chẳng liên quan tới nhau.

Anh ngồi thẩn thờ trên ghế đá của mình. Cô nhẫn nại đứng bên che mưa. Nước mưa hắt xuống bờ vai Tô Mạn Âm. Một việc thật lạ, thật đặc biệt mà có khi cô như kẻ điên rồ muốn làm. Cô tự nhủ với mình chỉ lần này là ngoại lệ thôi.

Tô Mạn Âm cảm giác cả người anh run lên như rất lạnh lẽo. Anh từ từ vươn tay vòng qua eo, siết thật chặt lại kéo cô tới gần. Ở tư thế anh ngồi ôm cô đang đứng, gương mặt áp vào lòng Mạn Âm. Cô có thể cảm nhận rõ mặt anh áp vào bụng mình. Đôi tay anh siết thật chặt dường như đang sợ hãi mất đi điều gì đó. Cô nhẹ nhàng đặt tay lên lưng anh, vuốt ve tấm lưng dài kia thật chậm như trấn an. Dù chỉ là người qua đường xa lạ nhưng không hiểu sao, cô thấy mình không thể bỏ rơi anh được.

Đó là lần duy nhất trong đời Tô Mạn Âm cảm thấy mình thực sự điên rồ, để cho người con trai xa lạ này nằm lên đầu gối mình, anh ôm chặt lấy cô rúc vào lòng cô và ngủ.

Vẫn như vậy họ chẳng nói với nhau một lời. Mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn, lúc này cô mới lặng ngẫm người con trai xa lạ ngủ trong lòng mình.

Rất điển trai. Đường nét ngũ quan tinh xảo. Làn da thật trắng, thật mịn màng còn trắng hơn da cô. Mày kiếm cương nghị rắn rỏi. Bạc môi mỏng mà gợi cảm. Mạn Âm nhìn chăm chăm vào đôi môi ấy. Cô thấy cổ họng có chút khô nóng. Đôi tay đưa lên định lướt nhẹ trên gương mặt anh nhưng tới lúc gần chạm vào mới giật mình tỉnh táo lại

Nhận ra bản thân mình có phần mất lịch sự, cô không dám nhìn nữa.

Điện thoại bất ngờ đổ chuông, nhạc điệu khá trầm da diết lại man mác buồn. Cô nhẹ nhàng nâng đầu anh tựa vào túi xách của mình sợ làm người tỉnh giấc. Sau đó ra xa một đoạn bất mấy

” Mạn Âm cậu đi đâu vậy? Mình tới rồi nè”

Nghe giọng cô nhận ra là người bạn mà mình đã trò chuyện. Cô gái trẻ này bằng tuổi cô, có một cái tên rất đẹp là Vương Mỹ Lâm.

” Đợi mình chút. Mình đến liền.”

” Nhanh lên nhanh lên. Cho mình leo cây là không được đâu” Vương Mỹ Lâm to giọng đe dọa.

” Rồi rồi. Chờ mình chút”

Tô Mạn Âm cúp máy mà do dự không biết làm thế nào với anh chàng kia. Cô không muốn bỏ người ta vào lúc này nhưng không muốn trễ hẹn với Mỹ Lâm. Cô bặm môi quay lại. Chiếc túi xách của cô vẫn nằm đó, chỉ có điều người lại chẳng còn.

Tô Mạn Âm vội chạy lại gần, dáo dác ngó nghiêng xung quang. Nhìn đủ bốn phía nhưng vẫn không thấy bóng dáng người con trai đó đâu. Trên gương mặt không giấu nổi vẻ thất vọng.

Cũng chỉ là qua đường thôi việc gì phải buồn. Cô nhẹ nhàng trấn an chính bản thân mình, ngăn lại những cảm xúc vẩn vơ vô tình nhen nhóm trong đầu.

Băng đi một khoảng thời gian cô mới gặp lại anh. Gần 1 năm sau khi mà cô đã từng suy nghĩ mông lung mong muốn gặp lại anh một lần. Khi mà trong những cơn mưa to cô bần thần nhớ tới anh, mong sẽ bắt gặp hình ảnh người con trai ấy nhưng vô ích. Tô Mạn Âm không còn bắt gặp anh nữa. Khi mà cô cứ nghĩ rằng sẽ không bao giờ gặp lại nữa thì anh lại xuất hiện trong tiệc sinh nhật của Vương Mỹ Lâm.

Đến lúc ấy Tô Mạn Âm mới nghiệm ra câu trái đất tròn là như thế nào. Cô cũng nghiệm luôn một điều có những thứ ta càng hy vọng có khi chẳng tới. Nhưng khi gần buông xuôi tất cả lại bất ngờ xuất hiện trước mắt ta. Cảm giác ấy thật sự là vui sướng từ tận đáy lòng.

Vương Mỹ Lâm là đại tiểu thư của tập đoàn tài chính hùng mạnh Vương thị. Tưởng rằng cuộc sống sung túc đầy đủ được ăn sung mặc sướng, không có chuyện gì phải lo nghĩ vậy mà Mỹ Lâm bị trầm cảm. 1 năm trước khi lần đầu tiên gặp, Vương Mỹ Lâm vô cùng xinh đẹp, thường xuất hiện trên các tạp chí thời trang nổi tiếng, là thần tượng của giới trẻ hiện nay. Điều này khiến Mạn Âm vô cùng bất ngờ nhưng Mỹ Lâm không hề tỏ ra hách dịch hay kiêu ngạo, nói chuyện rất hợp ý của cô. Vì vậy từ lúc gặp mặt thân lại càng thân hơn.

Sinh nhật Vương Mỹ Lâm được tổ chức tại biệt thự của Vương gia. Đó là một bữa tiệc nhỏ nhưng ấm cúng với những người bạn thân thiết. Với Tô Mạn Âm, đây là bữa tiệc khá ngại ngùng vì ngoài Vương Mỹ Lâm cô chẳng quen biết ai cả.

Phòng khách rộng lớn đầy sang trọng, mọi thứ trong phòng bày biện bố trí màu sắc vô cùng đẹp khiến cô mê muội. Quả nhiên có tiền có khác Mạn Âm âm thầm cảm thán.

Mọi người quây quần bên ghế sofa, nói chuyện cười nói rôm rả không một ai chú ý đến Tô Mạn Âm và cô cũng vậy. Lặng lẽ ngồi yên một góc khuất ăn uống. Cô không phải kẻ tham ăn nhưng trong những cuộc vui như vậy thì tập trung ăn uống mới không thấy mình lạc lõng, không hòa đồng được với những người kia. Họ hầu hết đều là những công tử, tiểu thư nhà giàu trong xã hội có một vị trí nhất định. Những kẻ đó cô tốt nhất không nên dính vào để tránh rắc rối về sau này.

Tặng quà cho Vương Mỹ Lâm xong, Mạn Âm viện cớ đi dạo, ra ngoài hít thở không khí trong lành. Biệt thự của Vương Mỹ Lâm có một khu vườn đủ rộng lớn, yên tĩnh và trong lành. Cô rất thích.

Ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đêm, trăng tròn và sáng vô cùng. Bầu trời lấp lánh đầy sao. Gió mát vi vu thổi trong sự tĩnh lặng bình yên. Cô hít một hơi thật dài tận hưởng cảnh đẹp như vậy.

Bỗng ở một góc gần đó có tiếng ồn ào.

Chát!!

“Vu Hạo anh là đồ tồi” Giọng một cô gái lạnh lùng vang lên, trong đó ẩn chứa nỗi tức giận hơn bao giờ hết.

Qua giọng nói cô có thể cảm nhận được sự tức giận của cô gái kia. Chắc lại là bạn trai lăng nhăng rồi, Mạn Âm chẳng có thời gian dừng lại để quan tâm chuyện của người khác.

Nhưng xem ra các cụ nói không sai chút nào Trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết. Tô Mạn Âm vừa tiến lên trước vài bước thì một người đã va mạnh vào khiến cô ngã người về phía sau, mông tiếp đất một cách oanh liệt. Lực đẩy của người này cũng rất lớn.

Cô ngẩng đầu nhìn rõ hơn người con gái kia, cô ta la um sùm lên

“Cô đi đứng cái kiểu gì thế. Mù à?”

Rồi vênh đuôi bỏ đi.

Nhìn người thì xinh đẹp mà ăn nói chẳng có tí văn hóa nào. Mạn Âm thầm nghĩ định đứng dậy. Bỗng một bàn tay chìa ra trước mắt theo quán tính cô ngẩng đầu nhìn lên, trong giây lát ngỡ người trước người con trai này

“Không sao chứ?” Vu Hạo dịu dàng hỏi.

“A... không sao cả” Cô cười rồi đứng dậy không hề nắm lấy cánh tay Vu Hạo đã chìa ra trước mặt mình. Trong một phút giây nào đó Vu Hạo nheo mắt như đang suy nghĩ điều gì đó. Tô Mạn Âm có chút kinh ngạc, sự kinh ngạc này đến nay vẫn chưa xóa hết. Dù cho trên gương mặt không biểu hiện được, nhưng ánh mắt có chút hơi mê man.

” Mạn Âm” Vương Mỹ Lâm cất tiếng gọi. Cô khẽ giật mình rồi quay lại.

Vương Mỹ Lâm tới gần cô khá là hào hứng

” Nào nào, Mạn Âm, tới đây. Mình nói sẽ làm mối cho cậu một người mà. Sao tự dưng chạy ra ngoài làm gì?”

Mạn Âm lạnh sống lưng chính vì kêu giới thiệu nên mới chạy ra ngoài. Cô bạn này cũng thiệt nhiệt tình quá đi. Cô đã nói không cần người yêu rồi.

” Anh Hạo, sao lại ở đây. Em vừa thấy, Tiểu Kiều, tức giận bỏ về đấy?”

Vu Hạo mỉm cười, đôi môi cong lên một độ cong thật đẹp, thật mê người. Kèm theo giọng nói trào phúng vô cùng

” Kệ cô ta. Thật là mất hứng”

Ra là Vương Mỹ Lâm quen với anh chàng này. Mạn Âm thầm nghĩ, cùng xoay người vào cùng với Mỹ Lâm.

Vu Hạo tiêu sái bước những bước thật dài phía trước. Còn hai cô gái thì nhẹ nhàng đi đằng sau phía xa xa. Mạn Âm vẫn không nén được tò mò kèm theo trong lòng có chút gì đó ngọt ngọt. Cô khẽ hỏi

” Mỹ Lâm, người kia là ai thế? Cậu và anh ta có vẻ thân thiết nhỉ?”

Mỹ Lâm mỉm cười, trêu ghẹo

” Tiểu Âm để ý anh ấy sao? Anh họ mình đó”

Rồi vô thức, Mỹ Lâm buông ra một câu làm Mạn Âm có chút lạnh lòng

” Anh ấy khá lẳng nhăng. Cậu không nên có ý định gì cả. Mình sẽ giới thiệu cho cậu một anh chàng điển trai nhưng rất chung tình”

Lẳng nhăng sao? Mạn Âm có chút nghi ngại. Hình như chỉ cô là còn nhớ rõ anh thôi. Đôi mắt Vu Hạo nhìn cô chỉ như một người xa lạ. Không có biểu hiện nào là từng gặp mặt hay quen biết cả. Cô nên nghe lời Mỹ Lâm. Tốt nhất đừng tự mình đa tình làm gì?

” Yên tâm, mình chỉ tò mò vì cậu gọi tên anh ta rất thân mật thôi. Còn chuyện mai mối làm ơn tha ỉnh đi” Cô nhẹ giọng trả lời.

Thấy thái độ Mạn Âm tỏ ra không thích cùng hứng thú. Cô cười tươi

” Được rồi, được rồi, tha cho cậu”

Xét cho cùng Vương Mỹ Lâm chỉ có một người bạn thật sự duy nhất chính là Tô Mạn Âm.

Lúc 3 người trở lại, phòng khách đang rất náo nhiệt, mọi người cùng tụ tập hát karaoke. Dân máy đời mới nhất hiện đại cùng âm thanh chất lượng vô cùng tốt đã thu hút nhiều người tham gia. Mạn Âm từ bé hát rất dở, hướng chi cũng không thích đàn đúm nên chỉ ngồi một góc theo dõi mọi người. Và cô bắt gặp ánh mắt Vu Hạo nhìn mình, cái nhìn có chút tự vi sâu thẳm. Cái nhìn như đang đánh giá quan sát khiến cô không thấy tự nhiên.

Nếu biết hôm nay gặp lại anh, chắc cô sẽ mặc y phục đẹp hơn chứ không đơn giản thế này. Mạn Âm đưa tay nghịch ngợm những lọn tóc che bớt đi sự lúng túng của mình mà vẫn cảm thấy căng thẳng trong lòng. Cô khẽ đứng lên đi tìm nhà vệ sinh.

Những dòng nước lạnh tát thẳng lên mặt, tinh thần cô tỉnh táo hơn. Tô Mạn Âm đang tự trấn an mình, xua đi cái cái giác của hơn 1 năm về trước khi nhìn thấy Vu Hạo trong chiều mưa. Nếu bảo anh là người lẳng nhăng cô không tin mấy, đơn giản cho rằng anh bị một cú sốc nào đó mới có thể biến thành như vậy. Nhưng Vu Hạo không nhớ cô, với anh cô cũng chỉ là người qua đường xa lạ chỉ gặp một lần rồi vô tình lướt qua nhau.

Cô khẽ lắc đầu cười khổ. Cảm giác này là thích chẳng, như thế có quá nhanh không với một người xa lạ chỉ hai lần chạm mặt. Tô Mạn Âm cố gắng thoát khỏi cái suy nghĩ buồn cười ấy. Cô mỉm cười vui vẻ bước ra ngoài, thôi cứ thuận theo tự nhiên. Nước tới thì đẩy thuyền thôi cưỡng cầu làm gì ệt.

Chỉ tiếc rằng con người cô một khi đã dính tới ái tình. Khi đã chấp nhận một người thì chỉ duy nhất người đó có chấp với người đó và thường khó thay lòng. Phải chăng chính vì vậy mà đoạn tình cảm này dù có bị thương đầy mình, cô cũng vẫn muốn bước đi.

Vừa bước ra bên ngoài, Tô Mạn Âm lần nữa ngẩn ngơ. Vu Hạo tựa lưng vào tường. Tay tùy tiện đút vào túi quần, dáng vẻ nhàn nhã tiêu sái tới đẹp mắt. Anh đứng dưới ánh đèn vàng trong mắt mọi người càng thêm phần chói lóa. Cô có lẽ cũng vậy, bị anh thu hút mà không thoát ra được.

Anh liếc mắt nhìn, trong khoảng khắc đó Tô Mạn Âm cảm thấy cả người nóng ran. Phòng điều hòa mà như đang đứng giữa trời nắng. Bối rối hoang mang vô cùng. Cũng may cô là người khá trầm tĩnh, gương mặt ít bộc lộ cảm xúc nên người khác khó có thể nắm bắt được.

Cô trấn tĩnh hướng Vu Hạo mỉm cười, khẽ gật đầu rồi đi tiếp. Vốn không phải kẻ mặt dày, nếu anh không nhận ra cô cũng tặc lưỡi cho qua không bắt chuyện. Có khi chủ động bắt chuyện lại bị đánh đồng với những cô gái khác suốt ngày vây quanh chạy theo anh cũng nên. Cô thật sự không muốn như vậy?

” Mạn Âm” Vu Hạo khẽ cất tiếng gọi khi thấy cô lướt qua mặt mình một cách thản nhiên dừng dừng. Cũng may dù có che giấu giới thế nào vẫn lộ ra sơ hở, đôi tay cô siết lại có chút bối rối khi nhìn anh.

Cô ngạc nhiên quay lại nhìn.

” Ngày hôm đó. Cảm ơn em...” Vu Hạo chậm rãi châm điếu thuốc, hút một hơi rồi lên nhàn nhạt lên tiếng.

Trái tim giống như bị một vật nào đó đánh thật mạnh mẽ, đập nhanh và mạnh liên hồi. Cô có thể cảm giác được đáy lòng mình dâng lên một cỗ vui sướng không diễn tả được. Cô mỉm cười đáp lại

” Đã qua lâu rồi không nghĩ anh còn nhớ”

Sau này mỗi khi nhớ lại ngày hôm đó, nếu anh không gọi cô lại nói cảm ơn. Nếu như cô không mỉm cười đáp lại. Nếu như cô không đến dự tiệc này, không gặp anh. Liệu cô có đến nỗi bi đát như ngày hôm nay không?

Trong căn hộ chung cư cao cấp của anh Tô Mạn Âm nhìn anh thật lâu mới chậm rãi lên tiếng

” Vu Hạo em yêu anh”

Anh khẽ chạm điều thuốc nhìn cô. Ánh mắt nheo lại, không biểu hiện gì trên gương mặt, khiến cô có chút khấn trương. Tuy rằng quan hệ của họ rất tốt, cả hai đều rất vui vẻ nhưng đó không là tình yêu. Cô cảm thấy Vu Hạo vẫn giữ khoảng cách với mình. Chỉ có điều cô kiên trì chạy theo làm mọi việc mong anh được vui. Mỗi lần nhìn thấy nụ cười trên môi anh, Mạn Âm không tự chủ được cảm thấy hạnh phúc.

Chỉ có điều lần trước khi anh uống say, Mạn Âm đã tới bar đưa anh về. Trong căn phòng đó anh hôn cô. Ngay sau đó, liền trốn tránh cô.

Tô Mạn Âm suy nghĩ nhiều lắm, không muốn im lặng mãi như thế này. Có người nói rằng tình yêu không nói là tình yêu chết, không có hy vọng. Cô không muốn như vậy. Cô muốn có thể in một cơ hội, thẳng thắn nói với anh. Cô yêu anh. Vì vậy ngày hôm nay, cô lấy hết dũng khí của mình chạy tới nhà anh.

Dù được hay không cô vẫn có thể mỉm cười. Bởi cô đã làm hết mình rồi, không còn hối tiếc điều gì cả?

Vu Hạo nhìn cô khẽ nói

” Lại đây” Anh vươn tay.

Cô chậm rãi tiến lại gần, bị anh giật mạnh kéo xuống ngã ngồi vào lòng anh. Sau một cái chuyển mình Vu Hạo đem cô nằm dưới thân mình, hôn lên đôi môi mọng của cô. Cả người cô cứng đờ, ánh mắt mở to ra.

” Nhắm mắt vào” Anh ra lệnh.

Cô cũng thật nghe lời nhắm mắt lại. Cái lưỡi của anh như con rắn trong miệng cô càn quét, tham lam mút lấy mật ngọt. Đôi môi khiến người ta trầm luân làm cô trong phút chốc mù mị đầu óc

Vu Hạo khẽ thoát áo ngoài cởi khóa quần. Đôi tay lúc này luồn vào vạt áo của Mạn Âm, xoa nắn bờ ngực đầy đặn tay kia mở cúc áo. Anh cẩn nhẹ lên xương quai xanh.

Đến lúc này Mạn Âm đã khôi phục tinh thần hoảng sợ mở mắt. Đôi mắt Vu Hạo lúc này thật đáng sợ, nó hiện rõ sự lạnh lùng chứ không phải âu yếm. Anh không âu yếm mà tra tấn nhẹ nhàng dùng chút lực làm đau Mạn Âm. Cô khiếp sợ nhìn anh cơ thể mềm mại lại như tảng đá cứng đờ lại.

Được thể cô không phản kháng, tay Vu Hạo di chuyển luồn vào trong vạt váy của cô, động tác khơi gợi suông sã. Cảm nhận tay anh gần như chạm vào nơi bí ẩn nhất trên cơ thể mình, Mạn Âm dùng lực đẩy anh ra. Cô sợ hãi ngồi dậy lui về phía sau, tay tóm chặt lấy áo không để nó hở ra trước mặt anh. Vu Hạo nhìn cô đôi môi anh cười cười

” Em xem đó, yêu anh... em có dám ngủ cùng anh không?” Vu Hạo trào phúng nói.

Sắc mặt Mạn Âm trắng bệch, cô cảm thấy hít thở không thông. Đây là Vu Hạo mà cô đã nghĩ ư? Không! Anh không phải là người như thế.

” Mạn Âm.... anh là kẻ không tốt đâu. Đối với anh, yêu phụ nữ chỉ để cùng họ lên giường. Nếu em có thể khiến anh vui vẻ. Anh có thể suy nghĩ tới việc yêu em. Nếu không chúng ta cứ như trước kia không phải vui vẻ sao?”

Phải. Vu Hạo không muốn biến đổi mối quan hệ này. Bạn bè. Từ lúc quen nhau tới giờ, họ vẫn là bạn bè, Chỉ như vậy là đủ rồi, dù Mạn Âm sẽ tổn thương. Nhưng anh không muốn cho cô hy vọng.

Tô Mạn Âm quả nhiên tổn thương. Cô khẽ cúi đầu chỉnh lại quần áo của mình. Gương mặt vẫn cúi gằm, mãi lúc sau khi quần áo đã chỉnh tề Mạn Âm mới nhỏ nhẹ nói

” Em không cần anh yêu em cũng không cần anh đáp lại tình cảm của em. Chỉ là em muốn anh biết. Nếu không từng có ai yêu anh thật lòng hãy nhớ là vẫn còn em. Em chỉ cần như trước đây ở bên cạnh anh. Ngoài ra một thứ gì em cũng không cần”

Vu Hạo cứng đờ người. Mạn Âm khẽ xoay người.

” Thôi em về đây”

Vừa thoát khỏi ghế sofa cô chạy như bay ra phía cửa, toan mở ra thì cánh tay Vu Hạo đã chặn lại. Anh kéo cô quay mặt về phía mình rồi nhìn thấy những giọt nước mắt trong trẻo như pha lê của cô. Đôi mắt đỏ hoe ướt át, từng giọt từng giọt lăn đều trên gương mặt thanh tú.

Trong giây phút ấy anh lần nữa bồn chồn người. Mạn Âm giật tay khỏi anh rồi chạy nhanh rời khỏi đây. Cô không muốn để Vu Hạo thấy nước mắt của mình, không muốn anh thương hại mình.

Vu Hạo khẽ đặt tay lên môi, anh giống như trầm luân vào rồi. Cả người như vô lực ngồi phịch xuống sofa. Anh ngửa đầu lên nhìn trần nhà khẽ thở dài.

Châm điều thuốc, định hút nhưng nghĩ tới có lần cô giật điều thuốc khỏi miệng anh, bắt anh cai thuốc, do dự rồi dập tắt thuốc đi.

” Tô Mạn Âm....” Vu Hạo khẽ nhắc lại tên cô.

Coi như là anh ích kỷ đi, Vu Hạo thầm nghĩ rồi đứng dậy chạy đuổi theo.

Anh vòng đôi tay rắn chắc của mình bao lấy cơ thể cô. Phút chốc mọi uất ức trong Tô Mạn Âm theo đó mà tiêu tan hết. Ở trong vòng tay anh thật ấm thật vững trãi. Bình yên và ấm áp, cô thấy lòng mình dịu lại.

” Mạn Âm anh là người không tốt, yêu anh em sẽ cực khổ” Anh nhàn nhạt nói.

” Không sao em chịu được khổ sở”

” Mạn Âm, yêu anh có lúc em sẽ hối hận.”

” Sẽ không, tuyệt đối không” Điều này là điều cô chắc chắn. Từ giờ về sau dù có ra sao cô cũng không bao giờ hối hận vì đã yêu anh. Chỉ đơn giản là yêu thôi không mong muốn điều gì hơn nữa.

” Mạn Âm anh rất ích kỷ.... Sau này sẽ làm em tổn thương....” Vu Hạo chậm rãi nói.

” Em cam tâm tình nguyện.” Sau cùng cô khẳng định.

Là cô cam tâm tình nguyện nói cô ngốc cũng được, ngu cũng được. Cô yêu anh, không thể rời xa anh. Cô chỉ mong anh được vui vẻ hạnh phúc. Tô Mạn Âm không mong điều gì hơn ngoài điều đó.

Cô yêu là si là mê là chấp niệm vô cùng lớn. Trong tim chỉ duy nhất người con trai này, mãi không bao giờ thay đổi cho tới khi cô chết.

Dù sau này có thế nào? Cô vẫn yêu, sẽ yêu và mãi yêu không bao giờ hối hận. Dù có đau khổ, tổn thương như thế nào cô vẫn có thể chịu đựng.

Là cô cam tâm tình nguyện vì anh mà hy sinh hết thấy.

Vương Mỹ Lâm nhìn cô bộ dáng vui vẻ hạnh phúc thu lại sách vở mà u oán nói

” Mạn Âm, Mạn Âm, thấy sắc quên bạn nha”

Tô Mạn Âm mỉm cười thật ngọt ngào hạnh phúc, đôi mắt sáng long lanh ánh đầy hạnh phúc. Toàn bộ toát lên là một người đang yêu và được yêu nồng nàn.

” Hôm nay là kỉ niệm 1 năm yêu nhau, mình muốn làm một bữa tối lãng mạn. Tha ình hôm nay đi”

Vương Mỹ Lâm nhìn bạn thật lâu rồi hỏi

” Cậu yêu Vu Hạo chứ?”

Cô tuy có cảm giác hơi lạ nhưng thủy chung là vẫn trả lời

” Mình yêu anh ấy, hiện tại mình thật sự hạnh phúc. Từ lúc bắt đầu, Vu Hạo không còn lảng nhãng với ai cả cũng rất cưng chiều mình”

“Chắc chắc sến quá đi. Thôi đi mau đi.” Mỹ Lâm xua tay, nhìn biểu hiện của Mạn Âm mà không muốn làm bạn thân tụt hứng. Trông theo bóng Mạn Âm rời đi. Mỹ Lâm âm thầm thở dài một hơi.

” Mạn Âm, làm sao đây? Du San San trở về rồi?”

Trong tiếng thở dài có chút bất lực buồn bã cùng lo âu, hạnh phúc này của Tô Mạn Âm có thể kéo dài được bao lâu nữa đây. Đến lúc mất đi Vu Hạo, Mạn Âm sẽ như thế nào?

Ừ ,lúc mất đi Vu Hạo Tô Mạn Âm sẽ thế nào? Chính cô cũng thật sự không rõ. Nhưng Tô Mạn Âm lúc này đang ở trong thiên đường của hạnh phúc, thật sự không nghĩ được quá xa xôi sự việc nữa.

Chỉ có điều không muốn nghĩ tới cũng không được nữa. Sự việc tới rất nhanh, nhanh tới mức chính Tô Mạn Âm cũng không có sự chuẩn bị kĩ lưỡng đã xảy ra. Hạnh phúc cô đang nắm giữ mong manh như tờ giấy.

Vừa bước ra từ siêu thị thì trời đổ mưa, cô đã yêu những cơn mưa này hơn kể từ khi gặp anh và yêu anh. Chỉ tiếc rằng mưa mang anh đến với cô thì chính cơn mưa này chia lìa tình yêu của anh và cô.

” San San” Một tiếng gọi xé rách màn mưa làm cô dừng lại. Giọng nói này rất giống Vu Hạo, cô nâng cái ô cao hơn một chút.

Trong mắt Mạn Âm hiện lên hình ảnh đôi trai gái ấy ôm nhau tình tứ dưới mưa.

Vu Hạo.

Còn người con gái kia anh gọi là San San. Mỗi tình đầu của Vu Hạo là Du San San.

Không ai biết cô đã tìm hiểu về quá khứ của Vu Hạo. Không phải là cô tò mò, chỉ là muốn biết để có thể hiểu và thông cảm với anh. Mạn Âm biết anh rất yêu Du San San. Nhưng đã hai năm trôi qua rồi, có lúc cô đã thật sự quên giữa mình và anh còn một người nữa tên Du San San.

Tô Mạn Âm cảm thấy trời đất giống như sắp sập xuống tới nơi rồi, mọi thứ quay cuồng đảo lộn. Cô cảm thấy chính mình đang hít thở không thông. Túi đồ trên tay cũng vô lực mà rơi xuống.

Cô ngồi xuống nhanh chóng nhặt lấy túi đồ rồi quay đầu bỏ chạy. Chẳng ai thấy cô đã ở đó đã chứng kiến tất cả, chỉ còn lại chiếc ô nằm ngả nghiêng trên mặt đất rơi đầy những giọt mưa.

Cô chạy thật nhanh, thật nhanh như kẻ điên trong mưa cảm thấy chính bản thân khó thở, tim đau đớn không thôi....

Đến rồi! Ngày đó đến rồi....

Suy nghĩ ấy vang lên trong đầu cô.....

Hạnh phúc của cô từ đây không còn.

À không phải nói là hạnh phúc của cô sẽ chuyển sang một loại khác.

.....

2. Chương 2

Cũng không biết chạy dưới mưa bao lâu tổn sức thế nào, cuối cùng Tô Mạn Âm cũng đứng trước cửa nhà Vu Hạo, nơi căn hộ chung cư mà hơn 1 năm nay vẫn coi đó như tổ ấm của mình.

Thật ra không phải là cô không biết trong trái tim Vu Hạo vẫn còn một chỗ dành cho Du San San. Chỉ có điều cô là hy vọng, hy vọng sẽ khiến anh yêu cô rồi lãng quên quá khứ.

Họ vốn cứ như vậy cùng nhau ở một chỗ rất tốt. Anh yêu thương chiều chuộng cùng quan tâm không để cô chịu chút ủy khuất nào. Có chăng trong một giây phút nào đó, khi nhìn sâu vào mắt anh có thể thấy tình yêu của anh dành cho cô.

Nhưng giờ phút này Tô Mạn Âm, lại sợ hãi không dám chắc. Mọi thứ đến quá nhanh, cô không kịp chuẩn bị tinh thần, không dám so sánh mình với Du San San trẻ trung xinh đẹp kia, cả hai người họ trước đã là một đôi tình nhân rất đẹp rồi. Một tình yêu từ thửa thanh mai trúc mã, có biết bao nồng nàn cùng kỉ niệm, cô làm sao có thể thắng được.

Vu Hạo anh có bao giờ yêu em không?

Cô khẽ hỏi trong lòng mình rồi mỉm cười nhẹ nhàng. Vu Hạo đã hứa hôm nay sẽ ở bên cô sẽ về nhà sớm. Cô sẽ chuẩn bị nấu một bữa tối ấm cúng và lãng mạn.

Đừng cho rằng cô thật khờ, sự việc đã xảy ra trước mắt như vậy rồi, cô vẫn còn tâm trạng để nấu ăn chuẩn bị bữa tối lãng mạn. Tô Mạn Âm biết và hiểu rõ điều đó, nhưng cô cần chú tâm làm chuyện khác để bản thân không nghĩ ngợi linh tinh. Chẳng phải trong tình yêu thứ cần nhất chính là lòng tin, sự tin tưởng lẫn nhau sao?

Cô tin Vu Hạo, tin anh cũng là cho anh và cho bản thân mình một cơ hội. Cũng giống như chính cô đang đặt cược vào chuyện này. Một trò chơi may rủi của số phận.

Tô Mạn Âm mở điện thoại ra, bấm thật chậm thật chậm dãy số của anh. Cô thuộc lòng nó nhưng lại muốn như thế, mặc dù chỉ cần bấm phím số 1 là có thể quay nhanh số của anh.

Cô bấm phím gọi từ từ đưa lên tai mình, chậm rãi lắng nghe.

Du San San nhìn điện thoại của Vu Hạo đổ chuông liền quay sang định gọi anh. Lúc này Vu Hạo đang đứng trước quầy bánh ngọt tự tay chọn bánh cho Du San San. Du San San cầm lên nhìn, thấy hiện lên trên màn hình hai chữ Mạn Âm, động tác của cô dừng lại.

2 năm qua từ lúc cô bỏ sang Mỹ vẫn luôn âm thầm dõi theo Vu Hạo. Cô biết anh đã có người yêu. Song Du San San tin tưởng vào tình cảm sâu đậm mà Vu Hạo dành ình. Anh sẽ khó lòng quên hết được, rồi sẽ chỉ là chơi bởi thoáng qua. Nhưng ai ngờ cô gái tên Tô Mạn Âm này đã ở bên Vu Hạo hơn năm trời. Là Du San San cô sợ nếu không về, không xuất hiện trước mặt Vu Hạo, anh sẽ thật sự quên cô mất. Vì vậy dù điều trị bệnh chưa xong hoàn toàn nhưng cô vẫn cố chấp bỏ nước Mỹ về đây, muốn quay lại với Vu Hạo. Hai năm qua bên đất Mỹ cô không tài nào quên được anh

Là cô sai rồi năm đó nên nói rõ chứ không phải tàn nhẫn mà vứt bỏ anh. Cô cứ nghĩ trị bệnh xong, sẽ trở lại sẽ làm lành với anh, không muốn anh thấy cô trị liệu mà trở nên xấu xí. Du San San chỉ muốn xuất hiện trước mặt anh thật xinh đẹp thôi.

Tô Mạn Âm không thể đoạt anh từ cô được. Nghĩ rồi cô ngắt điện thoại rồi đặt ngay ngắn lại bàn chờ Vu Hạo trở lại

Vu Hạo chọn bánh xong, quay trở lại bàn ngồi xuống đối diện với San San.

Chưa kịp mở lời Du San San đã lên tiếng trong giọng cô có chút ngập ngừng

“Mạn Âm... là ai vậy?”

Vu Hạo nhìn cô bất ngờ, anh có chút suy nghĩ gì đó. San San nói tiếp trong giọng mang theo sự không vui vẻ gì

“Cô ấy vừa gọi điện thoại cho anh. Nhưng em ngắt máy rồi”

Vu Hạo hơi cau mày, cầm điện thoại đứng lên định đi ra một góc của nhà hàng.

“Vu Hạo..... em....”

“Chờ anh chút” Cuối cùng anh cũng nhẹ nhàng lên tiếng, từ trước tới giờ vẫn luôn như vậy Vu Hạo không bao giờ nổi cáu hay tức giận với Du San San. Dù cô có nghịch ngợm, tác quái tới đâu, anh thủy chung không bao giờ to tiếng với cô.

Ngắt máy, một hành động tưởng như nhỏ nhỏ nhưng giờ khắc này lại tác động ắt lớn tới Tô Mạn Âm. Tô Mạn Âm nghe điện thoại, nóng ruột chờ đợi anh nhắc máy. Rồi từ đâu bên kia truyền tới tiếng tút tút.... Anh ngắt máy.

Là ngắt máy chứ không phải là không cầm máy. Tiếng tút tút ấy như cái búa lạnh lẽ vô tình đập mạnh vào tim khiến cô một thoáng sững sờ.

Đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại tựa như vẫn không tin được. Nếu anh không nghe máy cô còn cho rằng anh để máy trong túi quần nên không để ý. Đằng này chắc chắn là biết người gọi rồi nhưng vẫn không nghe máy.

Tô Mạn Âm cảm thấy thật sự bị sốc và tủi thân. Cô bấm môi nhìn màn hình điện thoại rồi lại thấy màn hình sáng nhạc chuông vang lên. Cô bấm nút nghe

” Hạo....”

” Anh bấm nhầm nút” Vu Hạo khẽ giải thích không muốn cô lo nghĩ linh tinh.

Nghe được vậy Mạn Âm có chút thở nhẹ nhõm dù biết anh đang nói dối. Bấm nhầm nút, anh là con nít đầu lý do khá buồn cười.

” Hạo... anh nói chiều nay sẽ về sớm với em chứ” Cô hỏi mà khấn trương.

” Mạn Âm.... ” Vu Hạo khẽ gọi tên cô.

” Vâng.” Tiếng cô mềm mại nhỏ nhẹ chan chứa tình cảm

” Mạn Âm....” Anh nhắc lại có gì đó thân thiết, một chút khó xử ngập ngừng như muốn nói lại thôi.

Cô đang định nói chợt nghe thấy trong điện thoại vọng tới tiếng gọi của một cô gái

” Vu Hạo....”

Nghe tiếng Du San San gọi anh vội che điện thoại, không muốn Mạn Âm nghe thấy. Xét cho cùng Tô Mạn Âm là người anh không muốn tổn thương nhất. Cô là người nhạy cảm và tình ý lắm

” Mạn Âm hôm nay anh có thể về hơi trễ một chút” Vu Hạo nhàn nhạt nói. ” Đừng đợi anh”

” Vậy anh có về không?” Cô vặn hỏi.

” Ừm có. Anh có về”

” Vậy em đợi anh về. Không về không được đâu” Cô cố gắng nhấn mạnh. Bởi vì nếu không về em nhất định sẽ giận anh. Cô âm thầm tự nhủ trong lòng, Vu Hạo đừng làm em thất vọng, anh đã nói về thì nhất định phải về cho dù muộn cũng phải về.

” Ừ anh biết rồi. Có cần anh mua thứ gì về không? Về hơi trễ một chút, phải mua cái gì tạ tội đúng không?” Anh khẽ đùa.

Mạn Âm hơi im lặng, đầu bên kia cũng có chút im lặng. Hai người cứ như vậy vài giây rồi cô lên tiếng

” Hạo... em yêu anh....”

” Ừ anh biết rồi. Thôi anh cúp máy đây”

Vẫn là vậy cô nói yêu anh. Anh chỉ nói anh biết rồi, anh cũng thế. Cái từ đơn giản cô muốn nghe nhất một năm qua lại chẳng có. Cô biết, cô hiểu nhưng lại cứ tăng lờ nó đi. Có đôi lúc Tô Mạn Âm cũng tự hỏi anh có yêu cô không? Vậy sao trong đôi mắt anh cô lại nhìn thấy yêu thương. Trong từng lời nói hành động cử chỉ, lại cảm thấy sự quan tâm đến chân thật như vậy.

Ai....

Mạn Âm cứ miên man suy nghĩ cho tới khi vô tình cắt vào tay, một vết cắt khá sâu. Máu cứ như vậy chảy ra không ngừng. Cô ôm ngón tay đau đớn làm mặt mày tái mét.

Mạn Âm không phải là người thích nấu ăn, cũng không phải người nấu ăn giỏi. Cô chỉ có thể nấu cho người dễ tính ăn xoàng qua bữa. Chính vì thế Tô Mạn Âm không bao giờ vào bếp. Cô cũng chẳng phải hậu đậu nhưng đối việc bếp núc lại chẳng rành được. Dù có cố gắng thế nào cũng không thể nấu nướng tốt được.

Ngày trước bố mẹ cô có đùa, kiểu nấu nướng đơn giản của cô, cầu cho sau này có thể lấy được người biết nấu nướng không thì chỉ dành ăn trứng luộc, trứng rán, mì tôm úp của cô cả đời. Lúc đó cô cũng chỉ cười cho qua chuyện, muốn có thể kiếm được người yêu nấu ăn ngon. Cuối cùng trời xui đất khiến thế nào lại yêu phải một người con trai cực kì khó tính trong ăn uống. Vừa kén ăn, lại khó tính. Tô Mạn Âm chẳng rõ anh có biết nấu ăn không mà sao ăn uống kén chọn thế. Cuối cùng thì kể hậu đậu việc nấu nướng như cô đành quyết tâm xuống bếp mà nấu cho anh ăn. Lần đầu tiên, vừa mãi nhìn sách nấu ăn, vừa thái thịt cuối cùng cô cũng rất vinh dự mà cắt vào tay.

Lúc đó anh nghe tiếng cô kêu bên ngoài liền chạy vào. Nhìn gương mặt trắng không còn chút máu nào, cô cũng như vậy ôm ngón tay nhẫn nhỏ mặt mày. Anh lại gần mở miệng ra là độc địa nói

“Em coi hậu đậu như vậy làm gì? Đừng nấu ăn nữa. Anh không ăn nổi đâu?”

Tuy rằng có nói như vậy nhưng anh vẫn ngậm lấy ngón tay đang chảy máu của cô. Điều này làm Mạn Âm khẽ sửng sốt, động tác anh thật ôn nhu nhẹ nhàng băng lại vết thương cho cô. Lúc đó cô đã trộm nghĩ nếu bị thương mà được như vậy, cả đời này cô cũng tình nguyện bị thương.

Mà vốn dĩ đoạn tình cảm này, cô đã là người bị thương từ đầu rồi, nên dù có đau đớn thêm cũng có thể chịu đựng được

Cô cười buồn. Chẳng lẽ tình cảm của họ sâu đậm tới đâu, cô lại không rõ mà nghi ngờ sao, nhưng đôi khi lòng tin đặt một cách mù quáng. Cô biết nhưng vẫn cố gắng đặt lòng tin vào Vu Hạo dù chỉ là mong manh như sợi chỉ thôi. Nhưng hiện tại sợi chỉ ấy chưa đứt, không hẳn mù quáng cố chấp nhưng điều này vẫn nằm trong sức chịu đựng của Tô Mạn Âm cô.

Vu Hạo liệu tối nay có về không? Tô Mạn Âm nhìn đồng hồ đã hơn 10 giờ đêm rồi. Bàn thức ăn nóng hổi đã nguội lạnh. Cô cũng đã ngồi bần thần ở đây lâu rồi. Lặng lẽ đợi từ chiều tới giờ đã khuya cô vẫn ngồi trong bóng tối. Cảm giác lúc này thật khó tả. Một điều gì đó vô cùng mệt mỏi bao lấy cả người cô. Đặt nhẹ tay lên trán. Mới vỡ lẽ mình ốm.

Tuy rằng Tô Mạn Âm thích mưa, nhưng cơ thể vốn hư nhược sợ lạnh chỉ cần dính mưa là dễ dàng bị ốm. Ngày hôm nay dầm mưa lâu như vậy nên phát sốt rồi. Trong đêm tối cô đơn, cơn sốt đến khiến cả người nóng ran. Tô Mạn Âm thấy lạnh lẽo run run và tủi thân. Mạn Âm co người ôm lấy chính mình thật lạnh lẽo cố gắng đợi. Vu Hạo nói nhất định sẽ về. Cô rất muốn đợi anh, rất muốn tin vào lời anh nói. Trong cuộc tình này vốn cô là người yêu nhiều hơn, nên có lẽ là kẻ tổn thương nặng nhất chỉ biết đứng đằng sau luôn chờ đợi anh. Nhưng lần này nếu anh thất hứa, cô chỉ sợ sẽ không đủ sức mà tiếp tục nữa.....

Mạn Âm có một số chuyện không đủ kiên nhẫn. Đặc biệt là trong chuyện tình cảm khi gặp phải tranh chấp, cô luôn là người chủ động buông tay trước. Du San San trở về nếu như vẫn khiến Vu Hạo quan tâm lo lắng yêu thương như vậy cô đâu nhất thiết cứ phải tranh đoạt thứ không thuộc về mình.

Cái gì là của mình thì sẽ là của mình, không phải là của mình dù cho có níu giữ cũng chỉ là vô ích. Cô luôn quan niệm như vậy, trong tình cảm dựa vào duyên số không tranh chấp nhưng nếu nó đến với mình thì sẽ vô cùng trân trọng. Còn không cũng chỉ mỉm cười cho qua. Có thể nhiều người nghĩ cô yêu như vậy là hơi hợt, dễ dàng buông thứ mà mình yêu thích nhưng cô là vậy. Thường thường cô không thích trong tình cảm của mình dính dáng tới người thứ 3, đặc biệt là tình cũ. Vậy nên dù có đau đớn đến đâu. Chỉ cần người mà mình yêu không thể mang lại cho cô cảm giác an tâm thì khả năng cô buông tay là rất lớn.

Nhưng có lẽ Mạn Âm chẳng ngờ được. Đoạn tình cảm này sâu sắc và đau đớn đến mức đó. Cô cứ nghĩ cô có thể cầm lên được thì sẽ buông xuống được nhẹ nhàng. Nhưng không

Thứ mà mình yêu hơn cả chính bản thân, khi buông xuống cỡ nào đau đớn, cỡ nào thống khổ khó chịu..... Cả bản thân Mạn Âm cũng không nghĩ được mình có lúc chật vật, thương tích đầy mình như thế.

Có lẽ đã từng ở trên thiên đường của hạnh phúc một phát rơi thật nhanh xuống tận cùng địa ngục của đau khổ. Đã kích như vậy. Con người ta mấy ai chịu đựng được đây.

Trời dần sáng

Mọi vật cũng trở nên rõ ràng tỉnh khời hơn.

Tô Mạn Âm cũng đã đợi cả 1 đêm dài không ngủ. Cô ngồi im trên ghế sofa trong phòng khách lặng lẽ ngồi thần thờ như chiếc bóng không biết đang suy nghĩ điều gì? Cũng chẳng rõ tâm hồn để đâu cứ như vậy ngồi cả đêm.

Cô thở thật dài. Vu Hạo không về. Cả đêm không về. Từ khi yêu nhau chưa lần nào anh đi đêm không về.

Vậy mà hôm nay trong ngày kỉ niệm 1 năm của hai người, anh lại không về. Có lẽ cô thật sự không quan trọng với anh. Mạn Âm cười khổ sở chua chát.

Cạch!!

Có tiếng mở cửa, Vu Hạo đã về. Mạn Âm biết nhưng cô vẫn ngồi ở đó, như thể không hay không biết gì? Cho tới khi Vu Hạo vào phòng khách thấy bóng cô ngồi đó. Anh mới nhỏ giọng có chút bất ngờ

“Em..... sao dậy sớm vậy?”

Nhìn loáng thoáng trên bàn ăn, đồ ăn vẫn nguyên như cũ nhưng lạnh tanh. Mạn Âm cũng khẽ đứng dậy, quay lại nhìn anh. Trông Vu Hạo có chút chật vật, đôi mắt thâm cả đêm không ngủ. Cô nhìn sâu vào mắt anh.

Im lặng tới nghẹt thở.

Trong vài giây, Vu Hạo bình tĩnh thở dài

“Cả đêm không ngủ sao? Ngốc thế, thấy anh không về thì ngủ trước đi chứ?” Anh lại gần tính xoa đầu cô. Nhưng cô khẽ lui lại một bước không muốn anh chạm vào sợ sẽ biết mình đang ốm. Đôi chân cô bủn rủn muốn khụy xuống nhưng lý trí lại chẳng cho phép mình làm vậy cô không muốn tỏ khổ sở chật vật trước mặt anh.

“Tối qua anh không về. Anh đã nói sẽ về nhưng không về”

“Mạn Âm lúc khác anh sẽ giải thích. Cả hai đều mệt rồi cần nghỉ ngơi”

“Em muốn biết bây giờ. Có thể nói lý do được không?” Cô truy vấn nếu anh có thể nói rõ. Dù là bất cứ điều gì cô cũng sẽ tin, sẽ không hỏi nhiều nữa

“Mạn Âm em sao vậy thường ngày có thể này đâu”

“Thường ngày em không thế này. Nhưng ngày thường anh cũng không như thế này” Cô phản bác mà cố gắng duy trì thái độ bình thản, không muốn thất thố trước mặt anh. Đặc biệt là trong tình huống này.

Vu Hạo khẽ chau mày, cảm thấy có chút gì không đúng nhưng lại không biết nói thế nào cho rõ. Hiện giờ anh cũng thấm mệt rồi muốn nghỉ ngơi một chút rồi sẽ nói với cô. Không về là anh sai cô giận là đúng nhưng giờ không phải lúc nói chuyện, Vu Hạo đang phân vân không biết nên nói gì với cô.

“Mạn Âm, chúng ta nghỉ ngơi trước? Hiện anh rất mệt, em cả đêm không được ngủ rồi. Ngủ dậy chúng ta sẽ nói chuyện”

Tô Mạn Âm bấm môi nhìn anh, tưởng chừng có thể cắn nát cánh môi mỏng của mình. Cuối cùng cũng thở hắt ra, Vu Hạo nói đúng cô cũng mệt mỏi cần nghỉ ngơi hiện tại tâm trạng không tốt khó lòng bình tĩnh để nói chuyện được. Hiện giờ cô chỉ sợ không giữ nổi bình tĩnh mà làm ra chuyện to tiếng với anh.

” Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi. Có gì chút tỉnh táo mình nói chuyện”

Vu Hạo nhìn cô, anh thấy sự ảm đạm trong đôi mắt ấy. Thật ra rất muốn nói nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu, nói thế nào? Anh rất muốn tiến lại ôm cô vào lòng để trấn an nhưng lại không làm gì. Cả hai cứ đứng nhìn nhau, rõ ràng là ở gần ngay trước mắt nhưng lại có gì đó xa cách.

Lúc này điện thoại của Vu Hạo bất ngờ đổ chuông. Nhìn số điện thoại anh khẽ chau mày, thần sắc có chút khẩn trương, lo lắng liền vội vàng nghe điện thoại.

” Bình tĩnh đi, anh sẽ tới ngay” Vu Hạo lo lắng trấn an. Anh cúp máy rồi vội vàng đi ra cửa.

Tô Mạn Âm đứng ở bên cạnh. Cô cái gì cũng nhìn thấy biểu hiện trên mặt anh, thần sắc lo lắng khẩn trương chưa bao giờ được nhìn thấy kia. Cô có thể mơ hồ nghe thấy giọng nói cũng có thể đoán được người

gọi là ai. Cô bắt giác trong lòng vừa tủi thân, vừa bực mình phẫn nộ. Hai người họ cả ngày qua ở cùng nhau rồi. Vì có gì anh chưa về nhà được mấy phút, gọi một cuộc điện thoại là có thể đi luôn. Bỏ qua cả cô cả sự mệt mỏi của mình. Cô gái đó quan trọng thế sao? Tô Mạn Âm có cảm giác với anh mình chẳng là cái gì cả. Đó thật sự là lần đầu tiên từ lúc yêu nhau tới giờ cô uất ức cảm phẫn thật sự.

Tô Mạn Âm vọt theo chân trước cửa, ngăn lại Vu Hạo.

” Anh đi đâu vậy?” Cô hỏi giọng nói lúc này đã lạnh lùng rồi.

Vu Hạo lúc này cũng không đủ bình tĩnh để nghe nữa, cũng không muốn cùng cô giải thích nhiều, mạng người vẫn hơn.

“Mạn Âm tránh ra đi.”

“Em chỉ muốn biết anh đi đâu làm gì? Chẳng lẽ một chút điều nhỏ nhoi như vậy cũng không được quyền sao?”

“Giờ anh rất vội mau tránh ra đi?”

“Nếu anh không nói, em vẫn sẽ đứng ở đây?” Cô hét lên. Kì thực dù có thế nào, cô cũng chỉ là con người sức chịu đựng có giới hạn, một khi đã đi quá cái giới hạn đó vẫn không thể kiềm chế được tức giận.

Nhưng vốn dĩ nếu 1 cái đầu nóng, thì một cái còn lại phải nhún nhường, xoa dịu đi. Đằng này cả hai đều nóng nảy không giữ được bình tĩnh. Vu Hạo trong giây lát cũng tức tối. Anh đang rất vội, San San lại ngắt xủ. Đêm qua bất tỉnh tới sáng sớm mới tỉnh lại, anh vừa rời đi thì bây giờ lại ngắt xủ tiếp. Thử hỏi anh làm sao không nóng vội sốt ruột được.

Hơn nữa Mạn Âm thật sự làm anh nổi cáu. Vu Hạo giật lấy cánh tay Mạn Âm trực tiếp kéo ra. Nhưng vì quá nóng giận không kiềm được lực đạo, ra tay có chút nặng khiến cô cả người trượt ngã xuống sàn.

Thật ra lực đạo anh ra không đủ lớn để khiến cô ngã trên sàn. Nhưng Tô Mạn Âm đang sốt, chân tay khá bủn rủn đứng cũng chẳng vững lấy đâu sức lực. Chẳng ngờ Vu Hạo ra một lực như vậy khiến cô trượt ngã xuống,tay phải chống xuống đất

Rắc.!!!

Tô Mạn Âm cảm thấy cổ tay đau đớn không thôi. Cơn đau làm tinh thần cô tỉnh táo tới lạ lùng. Mà Vu Hạo thấy vậy, lòng chợt chùng xuống cảm thấy ra tay quá đáng. Anh vội lại gần giọng sốt sắng lo lắng

“Mạn Âm, anh xin lỗi. Em không sao chứ. Có bị thương ở đâu không?”

Anh chạm vào cánh tay cô thấy cả người cô nóng ran.

“Cả người sao lại nóng thế này? Em ốm sao?” Anh hỏi dồn.

“Em mệt” Cô vô thức nói làm anh ngây người.

“Vu Hạo em mệt rồi. Thật sự rất mệt mỏi rồi. Ngày hôm qua trước cửa siêu thị em đã thấy hai người. Cả đêm anh không về cũng là ở bên cô ấy. Giờ anh vội vàng chạy đi cũng là tới với cô ấy. Em thật sự mệt mỏi rồi”

Mạn Âm bình thần mà nói một hồi. Cơn đau đớn khiến lòng cô tỉnh táo ra vài phần. Đột nhiên cô cảm giác chính mình thật đáng thương, cứ cố chấp như vậy. Vốn biết anh không yêu cô từ đầu rồi, hà tất phải như thế. Giờ người mà anh yêu đã trở lại, cô còn lý do nào để níu kéo tình cảm này nữa đây.

Vu Hạo buông thõng tay không biết phải nói gì? Giọng nói của Mạn Âm mang điều gì đó bất lực cùng lãnh đạm. Anh biết cô mệt mỏi.

” Mạn Âm, hiện tại chúng ta cần chút thời gian có gì từ từ nói sau. Thật sự anh phải đi rồi”

” Cô ấy quan trọng với anh như vậy sao?” Nhìn bóng lưng Vu Hạo quay đi cô bỗng hỏi. Anh đứng đó quay lưng lại với cô một lúc cũng không có trả lời. Một kẻ ngồi dưới đất một người đứng quay lưng, mọi thứ nặng nề khó thở. Tô Mạn Âm khẽ cười rồi giống như một điều gì đó thoáng qua. Cô nhẹ nhàng

” Nếu anh ra khỏi đây lúc này. Vậy chúng ta coi như chấm dứt đi”

” Mạn Âm em đang tức giận. Đợi anh về chúng ta từ từ nói chuyện được không?” Trong phút giây cô nói điều đó, Vu Hạo đã khựng lại một lúc nhưng rồi cũng mau chóng trấn tĩnh vì nghĩ rằng cô đang giận. Lúc hết giận sẽ lại như bình thường trước nay cô vẫn luôn như vậy. Có lẽ vì đã quá quen nên anh chẳng thể nhận ra lời nói lúc này đủ cương quyết lẫn lạnh lùng, bất lực mệt mỏi.

Rầm!

Nghe tiếng cửa đóng lại, Mạn Âm cảm thấy thật sự đau đớn. Cô đâu có nói đùa tất nghiêm túc là đằng khác. Cô cảm thấy chính bản thân hít thở không thông, ngực nghẹn lại như bị vật gì đó đè lên khó thở vô cùng. Tim đau đớn như vỡ làm trăm mảnh giống như bị ai đó hung hăng đâm một phát. Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống là chẳng sao kìm nén được

Mặc dù cô đã cố gắng lau đi những giọt nước mắt trong veo như thủy tinh nhưng vẫn không tài nào cầm lại được. Cô tủi thân, thật sự giờ phút này tủi thân vô cùng.

Trước đây khi yêu Vu Hạo sự vô tình của anh, lời nói hành động cử chỉ đôi khi vô tâm hờ hững cô cũng cảm thấy tủi thân. Nhưng sau đó chỉ cần một cử chỉ hơi quan tâm, yêu thương cô lại có thể mỉm cười bỏ qua cho. Cứ như vậy dồn nén vào tim đã từ lâu cô cứ nghĩ mình đã lãng quên. Nhưng tới phút này, tất cả giống như cơn thủy triều mạnh mẽ ào ạt vỗ vấp khơi gợi lại trong tâm trí Mạn Âm, bất giác làm cô cảm thấy thật sự bất lực thêm mệt mỏi tới khôn khổ. Cô muốn khóc. Trong phút chốc nước mắt lan tràn, muốn kìm nén, càng muốn nín khóc miệng hung hãn cắn lấy bàn tay mình để ngăn cho khóc thành tiếng nấc nhưng cuối cùng vẫn là kìm lại không được. Gục mặt xuống sàn, cả người quặn chặt lại khóc. Cả người cô run run đau đớn. Và có lẽ trong giây phút đó, tất cả mọi thứ vỡ òa, giống như bong bóng xà phòng mong manh nhẹ nhàng bay lên bầu trời cao rồi vỡ tan không còn một mảnh nào.

Có người trách cô buông tay quá sớm, có người nói cô thật ngu ngốc. Cô biết nhưng không tài nào dừng lại được. Cô yêu nên cố gắng xây dựng hạnh phúc của mình. Cố gắng bỏ qua mọi chuyện chạy tới bên cạnh Vu Hạo. Yêu anh một cách si mê, yêu một cách ngốc nghếch say đắm. Cô vẫn còn nhớ rõ lời của Tiểu Kiều đã mắng vào mặt cô rằng rồi có lúc Vu Hạo sẽ bỏ rơi cô thôi.

Trong lòng Tô Mạn Âm luôn có một bóng đen chính là quá khứ của Vu Hạo, dù cô không muốn nghĩ ngợi cũng chẳng được. Nhưng Mạn Âm lại cố giữ thật kĩ điều đó, cố gắng nỗ lực để anh có thể mỉm cười, để anh có thể yêu cô. Nhưng tất cả chỉ là do cô quá đề cao bản thân, hy vọng quá cao vời thôi. Chấm dứt kiểu này có khi là tốt nhất.

Vẫn còn nhớ ngày đó, anh hỏi rằng sẽ không rời xa anh chứ.

Cô gật đầu mỉm cười dịu dàng

“Em sẽ không rời xa anh...Cho tới khi...”

“Khi nào?” Vu Hạo chau mày hỏi.

“Khi em chán anh” Cô tỉnh quái nói lại.

“Ngày đó có khi còn lâu lắm” Anh véo nhẹ chóp mũi cô.

Lúc đó Mạn Âm chỉ cười rúc vào lòng anh, vòng tay ôm thật chặt Vu Hạo. Cô đã tự nhủ với lòng

“Em sẽ luôn ở cạnh anh, luôn yêu anh cho tới khi anh không còn cần em nữa.”

Và có lẽ hôm nay, ngày đó cuối cùng cũng đã đến.

3. Chương 3

Cảm giác khóc một trận thật đã cứ như cơn đại hồng thủy giáng xuống tàn phá càn quét vô cùng lớn. Tô Mạn Âm trầm lặng, lòng trống rỗng bình thản kì lạ. Cả người thẫn thờ như một cái xác không hồn phách. Đổ vỡ này tới quá nhanh, rạn nứt này diễn ra chỉ vùn vùn một ngày rồi chấm dứt tất cả. Tô Mạn Âm thích

ứng không kịp nên mới có thể dễ dàng xúc động như vậy. Nói đúng hơn, sự việc này phát sinh quá đột ngột, nếu Tô Mạn Âm có độ một vài tuần để chuẩn bị tinh thần có thể cô sẽ bình tĩnh mà đối mặt nhưng đằng này...

Cô thần thờ từ từ thu dọn bàn ăn, đồ ăn nguội lạnh cũng giống như lòng cô lúc này tái tê không cảm giác lồng ngực thì đau đớn. Đã có lúc Tô Mạn Âm phải dùng tay bấu lấy ngực mình để ngăn cản cơn đau tới tột cùng này, mặc kệ cái tay đang đau đớn thế nào. Cũng mặc kệ bản thân thấy mệt mỏi như thế nào cũng muốn làm xong mọi việc Vu Hạo là mối tình đầu của cô....

Nỗi đau trong tim quá lớn để át đi cái đau đớn về thể xác, Tô Mạn Âm lặng lẽ gói gém đồ ăn cho gọn. Xả vôi nước rồi từ tốn rửa từng chiếc bát, cái đĩa đôi đũa một. Cô làm một cách chậm rãi, thật chậm, thật chậm như là luyện tiếc, lưu luyện, không nở rời đi. Không muốn dừng lại cái công việc mà mình quen thuộc làm hằng ngày. Cô biết rằng công việc này làm xong coi như cô chính thức rời đi căn hộ này. Không còn đường quay lại được nữa.

Nhưng mà bất cứ một việc nào, dù có nhiều có bề bộn vất vả mệt nhọc tới đâu nếu đã bắt đầu làm, rồi một lúc cũng sẽ hoàn thành. Cũng giống như tình yêu có bắt đầu rồi cũng sẽ kết thúc. Có những tình yêu là của mình, cả hai sẽ cùng nhau đi tới đầu bạc răng long. Nhưng nếu không có duyên số, hai người yêu nhau, chung một chỗ rồi tới lúc nào đó cũng sẽ rời đi không để lại dấu vết nữa. Như hai đường thẳng song song, gặp nhau tại một điểm rồi lại tách ra, trở về với đúng quỹ đạo là hai đường thẳng song song, không còn liên quan gì tới nhau nữa, đi ra khỏi cuộc sống của nhau không một chút lưu luyến.

Bát đĩa đã được xếp ngay ngắn lên giá. Bàn bếp cũng được cô lau dọn một lượt, sạch sẽ trang nhã. Đôi mắt vô thức thần thờ nhìn một lượt phòng bếp rồi liếc lại phòng khách. Trên bàn kia vẫn còn để bức ảnh hai người chụp chung năm trước. Đôi tay nhẹ nhàng lướt trên mặt ảnh, gương mặt của Vu Hạo, đôi môi ánh mắt, nụ cười, vầng trán, sống mũi đôi môi. Cô vẫn có thể cảm nhận hơi ấm từ chúng mà sao lúc này cảm thấy dường như mọi thứ trở nên xa xôi, quá nhạt nhòa mờ ảo. Cô không còn nhìn rõ tương lai của hai người nữa.

Cô nhẹ nhàng đặt bức ảnh nằm úp xuống như đã quyết định điều gì đó. Nếu sự ra đi của cô làm anh có thể hạnh phúc, thì cô sẽ đi.

1 năm yêu nhau, cô cũng ở lại nhà anh nhiều lần. Trong căn hộ này cũng có vật dụng của cô, quần áo, bàn chải, khăn mặt cốc nước. Tất cả đều là anh mua cho nên lúc này có đi cô cũng không mang theo bất cứ thứ gì đi cả.

Cô đặt chùm chìa khóa lên bàn ý định sẽ không đặt chân vào đây nữa. Nếu chia tay cô nên làm như thế. Tô Mạn Âm cũng muốn như vậy, vì chỉ sợ lúc này bản thân rất kiên quyết nhưng đợi vài ngày sau cô không rõ mình có thay đổi hay không, có hối hận hay không mà quay trở lại. Vì vậy chính bản thân mình phải tự chặt đứt chính vọng tưởng sau này.

Ra tới cửa, bản thân có điểm nuối tiếc mà ngoái lại nhìn một lần. Cô vốn biết không có cô, anh cũng có thể sống tốt, thậm chí còn tốt hơn khi có cô nữa. Vì vậy sự có mặt của cô với anh có cũng được mà không có cũng được. Nếu đã vậy tội gì cô cần phải như thế này, hướng hồ người mà anh yêu đã trở lại. Cô định làm thành kẻ thứ 3 đáng ghét sao, đó không phải tính cách của Tô Mạn Âm cô.

Cạch! Cửa đã được đóng lại. Tô Mạn Âm nghe như chính trái tim đang đóng lại cánh cửa của hạnh phúc. Tim cũng lặng lẽ mà chùng xuống theo, Mạn Âm cảm thấy mình thật run rẩy. Lòng bàn tay chảy mồ hôi lạnh, hít một hơi thật dài rồi bước đi. Mỗi bước đi thật chậm rãi thông dong thanh thản nhưng kì thật trong lòng, hỗn loạn, đau đớn vô cùng.

Nếu có thể cô thật sự không muốn, không mong muốn mọi chuyện lại ra như vậy. Tuy rằng cô biết tình yêu không thể nào giống như chuyện cổ tích, Nhưng trong phút giây nào đó sau bao nhiêu cố gắng, cô đã hy vọng anh có thể yêu cô. Chứ không phải vẫn nhớ không quên người yêu cũ như vậy. Cô cũng biết, tình yêu vốn không phải chỉ dựa vào cố gắng mà có được. Tình yêu là phải từ hai phía, phải cố gắng từ hai phía, đằng này chỉ mình cô cố gắng. Từ đầu tới giờ vẫn là chỉ mình cô nghĩ, mình cô mong muốn, và mình cô cho rằng như vậy.

Nhưng nếu không phải như vậy, thì tại sao Vu Hạo lại đối với cô như vậy. Tại sao lại dịu dàng với cô, tại

sao lại đối xử tốt với cô, yêu chiều sủng nịnh cô như vậy. Dù có lúc anh hờ hững vô tâm lạnh lùng nhưng sao cô vẫn có thể cảm nhận được những tình cảm chân thành kia. Có phải vì đã hạnh phúc, cảm giác bất an đã ngủ quên, khiến cô vô tình quên đi cái khoảng cách là Du San San giữa hai người. Không phải đâu đó sâu thẳm trong tâm hồn cô, vẫn là một chuỗi bất an, anh không yêu cô, anh vẫn yêu Du San San, đến một lúc nào đó anh cũng sẽ rời bỏ cô. Nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, Tô Mạn Âm vẫn lựa chọn cách ngốc nghếch trong tình yêu, lựa chọn tin tưởng Vu Hạo. Nhưng sự thật đã chứng minh là cô tự đa tình.

“Vu Hạo nếu như có một ngày anh không còn yêu em, hay không cần em nữa, thì anh nên nói thẳng với em, như vậy em sẽ không níu kéo anh đâu” Tô Mạn Âm đã từng nói vậy với Vu Hạo vào những ngày mới ở bên nhau.

“Em muốn chia tay sao?” Anh nheo mắt nhìn cô rồi hỏi

Tô Mạn Âm lắc đầu quầy quậy trông cô vô cùng dễ thương vội vã nói

“Ai bảo muốn chỉ là muốn nói trước với anh thôi. Em không muốn anh lừa dối em điều gì cả. Sau này em sẽ chỉ tin lời anh nói thôi, vì thế lúc không còn cần em nữa, thì mong anh nói thẳng với em”

Vu Hạo lúc đó không nói gì, chỉ khẽ kéo cô ôm vào lòng, lời này cô nói ra, anh có bao nhiêu rung động chỉ mình anh biết. Nhưng anh lại chẳng biết nên thể hiện tình cảm này với cô như thế nào.

Những câu hỏi tại sao, tại sao cứ như vậy mà vang lên trong đầu Tô Mạn Âm, quay đầu nhìn cánh cửa đã đóng lại. Cô có chút hối hận, hối hận vì đã tự mình quyết định như vậy. Tô Mạn Âm với tình yêu chỉ như một đứa trẻ, cô không biết nên xử sự thế nào cho đúng. Cách mà cô hành động chỉ là dựa theo bản năng theo lối suy nghĩ của riêng cô. Mà Mạn Âm cũng đã chặt đứt đường hối hận của mình rồi. Cô lắc đầu rồi quay người rời đi, một mối không muốn nghĩ nhiều nữa. Chuyện gì đến thì sẽ đến thôi, cô không nên miễn cưỡng hay gượng ép điều gì.

Kết!!!!

Tiếng phanh xe gấp gấp phát ra thành tiếng khiến kẻ đang bản thân suy nghĩ như Tô Mạn Âm giật mình quay sang, cô băng qua đường mà không nhìn. Một chiếc ô tô phanh gấp lại. Cô nhìn theo rồi bỗng chốc ngất xỉu.

Khi Tô Mạn Âm tỉnh thấy mình nằm trong một căn phòng rộng rãi thoáng mát của bệnh viện, chỉ có một mình cô nên vô cùng yên tĩnh. Cô đang truyền nước, cổ tay cũng đã được băng bó, cố định lại, chệch khớp rồi, Mạn Âm suy đoán. Lúc này cửa mở, một người đàn ông trung niên đi vào, rất lịch sự lễ phép với cô

“Xin chào”

Mạn Âm khẽ ngồi dậy nhìn người này, cô cũng rất lễ phép hỏi lại

“Xin chào, là bác đưa cháu vào bệnh viện”

Người đàn ông có vẻ hơi bất ngờ trước thái độ của Mạn Âm, chỉ khẽ gật đầu. Nhớ tới chuyện cô ngã xỉu trước xe của người khác Mạn Âm cảm thấy có lỗi, cô nhỏ nhẹ

“Thật xin lỗi, cháu ngã trước xe của bác”

“À không? Tôi chỉ là người lái xe thôi. Ông chủ của tôi có việc bận nên đưa cô vào viện xong rồi bắt taxi đi làm rồi” Ông rất nho nhã nói. Mạn Âm cảm thấy mặt nóng lên, xấu hổ vô cùng. Cô cảm thấy có lỗi với chủ của chiếc xe đó.

“Nhờ bác chuyển lời tới chủ của xe đó là cháu rất xin lỗi”

“Không việc gì? Cô chỉ là bị sốt với cổ tay bị chệch thôi. Bác sĩ còn mắng chúng tôi là cái tay bị lâu như vậy là giờ mới đưa tới bệnh viện.”

Càng nói, Tô Mạn Âm càng thấy xấu hổ chỉ cúi đầu không nói gì.

“Thật xin lỗi”

“Thôi cô nghỉ ngơi đi. Bác sĩ bảo có thể xuất viện nhưng ông chủ tôi không yên tâm lắm, muốn cô ở lại theo dõi vài ngày”

“A, không sao? Không sao đâu, cháu giờ thấy tốt rồi. Không cần thiết phiền toái bác cũng ông chủ của mình đâu. Hiện giờ bác có thể đi được rồi”

“Nếu cô muốn xuất viện, tôi có thể đưa cô về ông chủ đã dặn rồi”

“Thật ngại quá, cháu muốn nằm viện mấy hôm. Không cần phiền toái bác cùng ông chủ đâu. Tiền viện phí cháu trả.” Cô khẽ mỉm cười.

“Vậy sao được.”

“Bác vốn là cháu tự ngắt xỉu, không phải là do bác đâm phải. Hai người không có lỗi. Chỉ là cháu muốn nằm viện vài ngày, ở nơi yên tĩnh này một thời gian thôi. Không muốn làm phiền hai người nữa.” Tô Mạn Âm thật sự nói cô cũng không phải là kẻ ăn vạ, không muốn phiền toái người khác

“Được rồi, vậy cô nghỉ ngơi đi”

“Vâng chào bác”

Cánh cửa khép lại trả về cho căn phòng sự tĩnh lặng ban đầu, Tô Mạn Âm thấy vậy, mới từ từ thở dài. Nơi này yên tĩnh quá, cô cảm thấy thật sự được thanh thản như là trốn ở nơi nào đó, kệ xác mọi chuyện đang diễn ra quanh mình.

Cô đứng dậy, đi tới bên cửa sổ. Từ trên cao xa xa nhìn xuống, bệnh viện thật đẹp. Có cả một khu vườn cây xanh thật lớn, nhìn mà cảm giác bình yên tới lạ. Dù là trong tim cô vẫn âm ỉ cảm giác đau đớn, nhưng cũng được an ủi một chút.

Chỉ là có điều cô không nghĩ sẽ được nhìn thấy Vu Hạo tại bệnh viện này.

Khi cô lang thang bên ngoài hít thở không khí trong lành, lúc quay trở vào hành lang nhìn thấy một bóng người rất giống anh. Chính xác là Vu Hạo, con người này dù có thế nào thì giữa nơi đông người cô vẫn có thể nhận ra anh, vẫn có thể dùng đôi mắt trong veo của mình nhìn về anh với gương mặt mỉm cười hạnh phúc nhất. Cô yêu anh nên dù anh có thế nào, thì tình yêu của cô với anh chưa bao giờ thay đổi. Cô không tin vào hai từ mãi mãi, chỉ biết hiện tại cô yêu, yêu hết mình, yêu hết những năm tháng của tuổi trẻ. Sống cho tình yêu, cô muốn làm những điều để sau này bản thân không bao giờ cảm thấy phải hối tiếc.

Lúc nhìn thấy Vu Hạo, chỉ là từ sau lưng anh. Cô nghe thấy được đoạn nói chuyện của bác sĩ với anh.

“Bác, tình hình của cô ấy thế nào?”

“Hạo, bệnh tình của San San cũng tạm ổn, nhưng đừng để cho con bé kích động mạnh, có cậu ở bên nó, tôi cũng yên tâm.”

“Cháu biết rồi”

Vị bác sĩ đó nhìn Vu Hạo rồi nói

“Thật ra, năm đó San San cũng rất khổ tâm. Cậu đừng trách nó. Con bé vẫn còn rất yêu cậu”

Anh khẽ thở dài “Cháu hiểu, bác yên tâm, cháu sẽ chăm sóc cho San San”

Tô Mạn Âm chán chường khẽ tựa lưng vào tường, thật sự không muốn nghe chuyện gì cả nhưng chẳng hiểu sao vẫn đứng lại để nghe lén. Thật sự cô rất ghét bản thân mâu thuẫn như lúc này. Thở hắt một hơi cô tựa vào tường bước đi. Chẳng ngờ được, một Vu Hạo lại có thể ảnh hưởng sâu sắc tới cô như vậy. Đến nỗi bước đi cũng chẳng vững vàng như vậy.

Về đến phòng, là lúc điện thoại đổ chuông liên hồi là Vương Mỹ Lâm gọi cô bắt máy

“Mỹ Lâm à...”

“Này nhóc kia, đi đâu mà hôm nay không liên lạc được vậy?”

“Hi, mình đi nghỉ dưỡng ngắm cảnh đẹp rồi” Mạn Âm lẳng lặng nói qua chuyện khác. Cô thật sự không muốn làm Mỹ Lâm phải lo lắng ỉn

“Mạn Âm, cậu và anh Hạo có chuyện gì à?”

“Không có gì? Cậu đừng lo lắng” Mạn Âm khẽ cười nhẹ.

“Mạn Âm, cậu thật sự không sao chứ?”

“Mình đang ở một nơi rất tốt, có ăn có mặc đầy đủ lại còn rất yên tĩnh thoáng mát. Yên tâm, mai mình sẽ về,”

Vốn dĩ Mạn Âm định ở nơi này vài ngày để thư giãn, nhưng gặp Vu Hạo ở đây thì cái ý định đó tan thành mây khói. Nghĩ tới việc Vu Hạo và cô gái kia đang ở bệnh viện này, cô quả thật không chịu đựng nổi.

Cô liếc nhìn điện thoại. Cả ngày hôm nay, một cú điện thoại anh cũng không gọi tới. Quăng điện thoại ra một góc Tô Mạn Âm tự an ủi bản thân. Ít ra như vậy cũng tốt, cô có thể dứt khoát một chút không nín kéo không mềm lòng.

Cô nắm cửa, vặn thật nhẹ nhàng để không gây tiếng động. Qua khe cửa nhỏ Tô Mạn Âm nhìn rõ bên trong căn phòng. Cô gái nằm trên giường bệnh đang ngủ, Vu Hạo cũng ngủ gục tại ghế sofa. Gương mặt anh mệt mỏi, hai ngày nay có lẽ Vu Hạo đã không ngủ rồi. Nhìn anh như vậy, Mạn Âm lại thương tiếc cùng không nổi. Thấy anh tựa mình, chắc là ngủ không ngon giấc rồi. Một giọt nước mắt khẽ rơi xuống, nhẹ nhẹ vô hình nhưng khiến cô run rẩy vội vàng khép cửa. Mạn Âm biết cô đang mềm lòng xót xa anh dù biết không nên làm vậy. Bàn tay nắm chặt lại, Tô Mạn Âm lặng lẽ trở về phòng. Cô từ đầu đã biết những việc liên quan tới Vu Hạo cô không thể không quan tâm được. Những gì liên quan tới anh là cô lại không ngừng xem xét, theo dõi. Vì thế nếu như không muốn bản thân phải đau khổ, cô nên tránh xa anh càng xa càng tốt.

Điều Tô Mạn Âm không ngờ nhất chính là Du San San tới tìm mình. Chính xác hơn cô ấy tìm tới trung tâm tư vấn của bác cô.

Mạn Âm không rõ Du San San có biết cô hay không nhưng cô thì biết. Nên quả thật cô không muốn tiếp chuyện với San San nhưng cô ta lại cứ chỉ định cô. Nhìn người con gái trước mặt mình, cô hỏi bằng thái độ bình tĩnh nhất có thể

“Trong trung tâm có rất nhiều người, sao cô lại cứ chỉ định tôi”

“Vì trông cậu bằng tuổi mình hai người trẻ nói chuyện cũng thoải mái hơn nói với người lớn” San San vui vẻ nói.

Mạn Âm mân mê cái bút chột dừng lại.

“Cô tìm người khác đi. Tôi không muốn nghe chuyện của cô”

“Tại sao vậy?” San San ngơ ngác hỏi.

“Không sao cả? Chỉ là tôi không muốn nghe?” Mạn Âm băng quơ nói.

“Cậu làm tư vấn mà mình thật sự rất khúc mắc....” San San nhỏ nhẹ nói.

Tô Mạn Âm cũng rối rắm không muốn nói rõ với Du San San rằng tại cô ta xuất hiện khiến cô cùng Vu Hạo chia tay. Cô không muốn mình bị mất mặt trước người con gái này. Ai chẳng có sĩ diện cùng tự ái. Hơn nữa, tư vấn viên không bao giờ tư vấn cho những chuyện có liên quan tới mình để tránh cái nhìn không được khách quan. Cuối cùng Mạn Âm cũng thỏa hiệp.

“Có chuyện gì cô nói đi”

Du San San kể chuyện, kể về tình cảm của cô. Kể về bệnh tình của cô, và lý do vứt bỏ Vu Hạo, Tô Mạn Âm yên lặng lắng nghe. Ngoài nghe ra, cô còn biết làm gì nữa. Chỉ cảm giác trái tim đầy vết thương của mình, bị người ta hung hăng mà xát muối vào, đau và xót xa vô cùng. Cô thấy sống mũi cay cay lại phải kìm nén không để bản thân khóc trước mặt cô gái này. Tô Mạn Âm biết cô ta tới đây vốn mục đích là muốn kể cho cô nghe mọi chuyện, chứ đâu cần tư vấn điều gì?

Tô Mạn Âm khẽ cười gằn lại nỗi đau trong tim, phải vô cùng khó khăn để có thể nói ra những lời này.

“Nếu hai người là của nhau vốn dĩ vẫn yêu nhau, thì còn để tâm người thứ ba làm gì? Cô.... không nên để tâm. Tập trung mà chữa bệnh đi”

Khi Du San San ra về, cơn đau đớn của Mạn Âm không thể kiềm chế được. Cô đập mạnh vào ngực mình mấy nhát, cố gắng giảm bớt cơn đau đến khó thở này. Cô đã muốn quên, muốn im lặng rồi nhưng tại sao chuyện này còn đến với cô. Như thế có quá tàn nhẫn với cô không? Vu Hạo sao có thể tàn nhẫn như vậy.

Hai tuần rồi từ lúc cô xuất viện, vết thương trên tay vẫn chưa lành. Hai tuần không một cuộc điện thoại nào. Cả hai cứ như vậy im lặng mà chia tay, chưa nói dứt khoát rõ ràng đã chia tay. Lúc đầu cô mang chút hy vọng Vu Hạo sẽ gọi điện tới tìm cô. Nhưng rồi hai tuần đã trôi qua, Tô Mạn Âm đã thất vọng hoàn toàn, mệt mỏi không hy vọng gì nữa, chỉ mong có thể bình thần mà quên đi đoạn tình cảm này, cố gì Du San San còn đến tìm cô nữa. Hai người họ vốn thật tàn nhẫn. Cô đau đớn vô cùng. Nhưng Tô Mạn Âm lại không thể hận Vu Hạo được. Cô không muốn hận, người ta nói, hận là biểu hiện cao nhất của yêu. Cô không muốn hận vì vậy cô không phải yêu Vu Hạo quá nhiều. Chỉ là... chỉ là cô không thể quên được anh. Sáng mở mắt ra, người đầu tiên nghĩ tới là Vu Hạo. Lúc nào cô cũng quanh quẩn ý nghĩ, không biết anh thế nào, ra sao, ngủ có tốt không, có được vui vẻ không?

Tô Mạn Âm lúc này cảm thấy rất ngột ngạt cần một nơi để nghỉ ngơi, cần một người để nói chuyện. Đúng lúc này Vương Mỹ Lâm gọi điện tới, cô bắt máy điện thoại rất nhanh, cứ như người chết đuối vớ được cái phao, kiên trì mà giữ chặt nó

“Mỹ Lâm à.”

“Ừ mình hiện rảnh, rất rảnh.”

“Ừm, chờ chút mình tới liền”

Mạn Âm nhanh chóng lấy túi xách, rời khỏi trung tâm tư vấn. Lúc này cô cần có người bên cạnh cùng nói chuyện để xua đi cảm giác bí bách, ngột ngạt đau đớn này. Cô chỉ cần như vậy thôi nhưng xem ra, cuộc sống không bao giờ được như mong muốn kể từ khi cô bắt đầu đoạn tình cảm này với Vu Hạo.

Vương Mỹ Lâm rất có khí chất, rất xinh đẹp, khiến người ta nhìn mà ngây ngất, Mạn Âm cũng vậy, cô rất yêu quý người bạn này của mình. Nhìn thấy Mỹ Lâm, cô mỉm cười thật tươi.

“Mỹ Lâm...”

“Mạn Âm lại đây nào”

Cô ngồi xuống đối diện với Mỹ Lâm, cảm giác được ánh mắt sắc bén của cô nàng đang quan sát mình, Mạn Âm hơi chột dạ,

“Cậu nhìn gì mình mà ghê vậy?”

“Mặt mày phờ phạc mắt thì vô hồn có tia máu, người cũng gầy đi, mấy ngày nay còn tránh mặt cả mình. Nói xem có chuyện gì nào?”

“Không việc gì? Mình ổn mà” Cô cười nhẹ nhàng.

Vương Mỹ Lâm khoanh tay nhìn chăm chú Mạn Âm, rồi mở miệng

“Cậu không coi mình là bạn sao? Có việc gì sao không thể nói ỉn. Cãi nhau với Vu Hạo sao?”

Trước câu hỏi quan tâm này, Mạn Âm cảm thấy có lỗi với bạn, Mỹ Lâm thật sự cũng rất quan tâm cô dù cô ấy rất bận thường xuyên đi nước ngoài, nhưng khi có thời gian đều tìm cô trò chuyện tâm sự. Hơn nữa việc cô và Vu Hạo chia tay, sớm muộn gì cũng mọi người cũng sẽ biết. Cô khẽ nhấp ngụm nước bình thần nói không để cho Mỹ Lâm lo lắng

“Tội mình chia tay rồi”

Lúc này ngược nhìn Mỹ Lâm, sắc mặt trắng bệch biến sắc nhìn chăm chăm cô, rồi lại ngược lên nhìn. Mạn Âm có chút khó hiểu quay người lại ngay chính bản thân cũng ngây ra.

Vu Hạo xuất hiện trước mặt cô đi bên cạnh là Du San San. Cả hai nhìn nhau rồi im lặng. Mạn Âm chỉ nghe thấy Mỹ Lâm lí nhí nói

“Xin lỗi mình không biết. Không nghĩ là cô ấy cũng tới”

Sau vài giây bàng hoàng, Mạn Âm khẽ chớp mắt. Sau cái chớp nhanh chóng đó sự bình tĩnh quay trở lại với cô. Nhưng Vu Hạo thì không? Anh nhìn vết thương trên cổ tay Mạn Âm lo lắng mà không kiềm chế được. Vu Hạo nhanh chóng lại gần cầm lấy tay cô hỏi

“Em bị thương lúc nào thế? Có sao không?”

Mạn Âm khẽ rút tay lại rồi cười

“Không sao. Vết thương nhẹ thôi”

Du San San đi tới khẽ bám vào vạt áo Vu Hạo

“Cô ấy là ai vậy anh?”

Vu Hạo nhìn San San một chút khó xử.

“Cô ấy...”

“Chúng tôi là bạn” Mạn Âm mỉm cười lên tiếng, cắt ngang lời Vu Hạo. Cô không chịu được, không chịu được nếu Vu Hạo nói cô là bạn anh. Vì thế thà rằng tự cô nói điều đó còn hơn là nghe lời nói tàn nhẫn đó từ phía Vu Hạo. Thà rằng cô tự làm mình bị thương, còn hơn để anh làm tổn thương. Hơn nữa, cô nhận ra trong mắt Vu Hạo một sự bối rối. Tô Mạn Âm không muốn thấy anh như vậy, càng như vậy cô sẽ càng rung động và không thể từ bỏ rồi sẽ lại mềm lòng với anh. Chỉ có ánh mắt Vu Hạo nhìn Mạn Âm một chốc, có chút ngây ngời lại nhìn sang chỗ khác. Không ai rõ anh đang nghĩ điều gì nữa. Tô Mạn Âm chưa xót trong lòng, vì không muốn cũng không thể nữa. Cô không muốn hiểu hay cố gắng tìm tòi điều gì trong lòng anh nữa. Cô sợ bản thân nảy sinh hy vọng mong manh vỡ vụn nào đó rồi lại thất vọng. Nỗi đau đớn đã chịu đựng đủ rồi.

San San mỉm cười.

“Chào chúng ta lại gặp nhỉ?”

Mạn Âm khẽ gật đầu, San San vẫn tiếp tục giải thích cho hai người còn lại nghe sao họ biết nhau

“Cô ấy là người tư vấn tâm lý cho em...”

Tô Mạn Âm hơi mím môi cắn chặt môi dưới. Đau đớn khiến cô tỉnh táo vài phần. Chỉ có điều động tác nhỏ này lại rơi vào trong mắt Vu Hạo. Anh khẽ chau mày ngồi xuống ghế bên cạnh cô

“San San, ngồi xuống đây” Anh chỉ vào ghế đối diện. Du San San hơi im lặng rồi ngồi xuống cạnh Mỹ Lâm tỏ như không có chuyện gì, tiếp tục vui vẻ trò chuyện với Mỹ Lâm

“Mỹ Lâm 2 năm không gặp, cậu xinh ra đó” San San cười nói chuyện. Ngày trước hai người họ vốn là bạn thân của nhau, tình cảm vô cùng tốt đẹp.

Vương Mỹ Lâm trầm xuống gật đầu không nói gì. Từ lúc anh ngồi xuống bên cạnh cả người Mạn Âm khẽ run lên, trong lòng vì đó mà khấn nguyện. Mạn Âm biết đứng trước người con trai này không thể nào che giấu được mình. Cả người cứ như bị bóc tách dưới con mắt của anh. Cô quả thật không muốn bị như vậy.

“Xin lỗi, mình vào nhà vệ sinh một chút.” Mạn Âm khẽ đứng lên, rời đi. Cô hiện tại muốn trấn tĩnh bản thân một chút.

Từng dòng nước lạnh hắt vào mặt, cô ngẩng đầu nhìn mình trong gương tự trấn an bản thân.

“Không sao. Không có việc gì đâu. Bình tĩnh nào?”

Mạn Âm trang điểm nhẹ nhàng, không muốn bị người ta nhìn ra sự mệt mỏi trên gương mặt. Giống như trang điểm lên mặt đồng nghĩa cô đang trang điểm cho chính bản thân có thể diễn kịch mà không bị Vu Hạo làm cho xao nhãng nữa. Cô sẽ coi anh như người khác, còn bản thân chỉ đang diễn một vở kịch thôi. Không có gì phải lo lắng cả.

Một bữa ăn nhẹ nhàng vẫn diễn ra, không khí tuy có điểm gượng gạo nhưng vẫn tạm chấp nhận được. Tô Mạn Âm vẫn có thể cười, thể nói, vẫn vui vẻ trò chuyện. Dù biết Vu Hạo đôi lúc vẫn nhìn cô như đang đánh giá điều gì đó. Còn Tô Mạn Âm thì diễn kịch. Hình như cô rất có khả năng làm diễn viên, diễn rất đạt, đến

nổi không ai nhận ra cô và Vu Hạo từng có chuyện gì? Cứ như cô và anh chỉ là bạn bè bình thường thật sự của nhau ngoài ra không hơn điều gì cả?

Ngồi trên xe Mỹ Lâm thi thoảng nhìn, định nói điều gì đó, đắn đo chần chừ rồi cuối cùng cũng lên tiếng

“Mạn Âm, nếu muốn cậu có thể khóc cũng được?”

Mạn Âm nhìn cô bạn của mình, khẽ mỉm cười.

“Mình ổn”

“Cậu có thể diễn kịch với anh Hạo, nhưng không thể diễn với mình và Du San San đâu. Con gái thường nhạy cảm hơn, chính cậu đã từng nói như vậy với mình mà”

Mạn Âm vô lực tựa vào ghế nhắm nghiền mắt lại.

“Mình mệt mỏi lắm nhưng sẽ ổn thôi. Thời gian sẽ làm phai nhòa mọi thứ.”

“Mạn Âm...”

“Thật ra cậu rất giỏi, Mỹ Lâm. Ngày trước mình tư vấn cho cậu vốn biết người ngoài nói thì bao giờ chẳng dễ hơn làm. Vậy mà cuối cùng cậu vẫn vượt qua được. Mình cũng có thể... nhưng có lẽ sẽ lâu.....Tình cảm vốn rất khó nói. Bảo yêu là yêu, mà sau đó nói hết yêu là hết được ngay. Mình cũng chẳng biện bạch gì cả chỉ đơn giản mà quên thôi. Từ đầu mình đã biết đi con đường này, không thể nào có kết quả viên mãn ỉn được. Là mình tự cố chấp, thì bây giờ mình phải tự nhận kết quả thôi. Là mình ngốc... là mình”

Có lẽ là do xúc động, Mạn Âm nói năng cũng lộn xộn hết lên. Cô mệt mỏi mà rơi nước mắt. Mỹ Lâm đổ xe vào lề đường nhẹ nhàng ôm lấy Mạn Âm, vỗ nhẹ lưng cô

“Nào bé ngoan nếu khóc mà cảm thấy nhẹ lòng thì cứ khóc đi, rồi sau đó sẽ vui vẻ lên khóc xong chị đưa bé đi ăn kẹo”

Câu nói đùa của Mỹ Lâm làm Mạn Âm phì cười vừa cười vừa rơi nước mắt.

“Thôi đi mình không khóc nữa mắt sưng lên xấu lắm. Tụi mình kiếm chỗ nào chơi đi” Mạn Âm phát biểu

“Giết thời gian bằng cách shopping ” Mỹ Lâm hào hứng lên tiếng.

Bình thường Tô Mạn Âm không bao giờ phí nhiều thời gian để shopping, nhưng hôm nay cô muốn giết thời gian của mình nên đã đồng ý.

Vu Hạo dừng xe trước cửa nhà Du San San. Không khí có chút im ắng cuối cùng, anh cũng lên tiếng

“San San, đừng làm khó Mạn Âm...”

“Anh nói gì cơ?”

“Anh và cô ấy chia tay rồi. Đừng tìm Mạn Âm làm khó cô ấy nữa”

“Em không có làm khó..... Em...”

Vu Hạo vuốt nhẹ mái tóc San San.

“Là anh có lỗi với cô ấy. Cũng đã chia tay rồi em còn bận tâm như vậy sao?”

San San khẽ lắc đầu rồi gật đầu nói

“Được em sẽ không trở con nữa. Em sẽ không phiền toái Mạn Âm đâu. Chỉ là hôm nay em....”

“Được rồi anh biết rồi. Vào nhà đi anh còn công việc phải giải quyết nữa.”

“Vâng”

Vu Hạo cũng mệt mỏi tựa mình vào ghế, không phải là anh không để ý Mạn Âm. Giống như trước đây cãi nhau hay giận nhau, luôn là Tô Mạn Âm chủ động là lạnh. Cô lúc nào cũng xuống nước trước chủ động làm hòa. Khi anh ôm cô vào lòng, cô lại giống như một đứa trẻ òa khóc sụt sùi nói bên tai anh

“Em sợ nếu để anh giận lâu hơn, anh sẽ quên em không yêu em nữa”

Mạn Âm rất chín chắn hiền lành đáng yêu, nhưng anh lại chẳng nghĩ trong tình cảm lại như một đứa trẻ rất dễ thỏa mãn bản thân. Chỉ một cái nhìn đầy ám áp của anh, chỉ một nụ cười dịu dàng của anh cũng khiến cô thỏa mãn mà cười vui vẻ rồi. Anh đã nghĩ lần này cũng giống như trước, cô sẽ chủ động tìm tới năn nỉ làm lành với anh. Nhưng cô đã không như vậy.

Anh cũng thấy hụt hẫng lạ lùng, hai tuần không có cô ở bên nhưng cũng thấy có chút may mắn vì cô không làm như thế. Nếu không anh thật sự không biết phải làm sao? Anh không bỏ Du San San được, điều đó Vu Hạo chắc chắn biết. Nhưng anh cũng không thể tàn nhẫn bỏ rơi Mạn Âm. Nếu cô chủ động làm lành, anh không biết sẽ phải làm thế nào với cô. Lúc nghe nói hai từ chia tay, anh cũng gây người khó chịu nhưng lại có gì hơi nhẹ nhõm. Cô sẽ thật sự ổn, Mạn Âm nhìn như vậy nhưng lại rất kiên cường. À không, phải nói là có một số chuyện cô rất kiên cường, mạnh mẽ. Anh thật sự là đã làm chuyện có lỗi với Mạn Âm, chỉ đành xin lỗi cô thôi....

4. Chương 4

Cuối cùng cũng chẳng hiểu nổi bản thân đang muốn gì, Vu Hạo cũng lái xe tới nhà Mạn Âm. Lúc trước cô cũng từng kể cho anh nghe một câu chuyện, có một đôi yêu nhau, yêu da diết, tình cảm mãnh liệt nhưng một lần cô gái thấy bạn thân của mình cùng người mình yêu hôn nhau. Giận quá cô gái đã bỏ đi chàng trai đi tìm, tìm rất lâu. Bạn bè hỏi chàng trai nhà cô ấy ở đâu. Chàng trai lúc đó mới giật mình phát hiện, chưa bao giờ hỏi về nhà cô. Cũng chưa lần nào đưa cô về tới tận nhà, dù yêu cô gái nhưng chưa bao giờ thật sự quan tâm tới cô.

Lúc đó Mạn Âm rất bức mình luôn miệng hỏi anh, anh chàng đó rốt cuộc có yêu cô gái không? Sao có thể vô tâm hờ hững đến nhà cô ở đâu cũng không biết như vậy? Vu Hạo lúc đó chỉ cười mà xoa đầu cô, một câu chuyện nhỏ mà cô lại coi trọng phức tạp hóa vấn đề lên.

Nhưng đến hôm nay nhớ lại chuyện đó, anh cảm thấy thở phào, ít ra anh không đến nỗi không biết cô nhà ở đâu học ngành gì, ước mơ như thế nào. Những lời Tô Mạn Âm nói vào tai anh, không hề chui qua tai bên kia. Ít ra anh không tồi tệ đến mức như vậy

Ngồi yên trên xe, anh thấy nhà cô vẫn tắt đèn. Tô Mạn Âm ở một mình, từ nhỏ đã biết tự lập, ít khi dựa dẫm vào người khác. Đó là lý do tại sao ba mẹ cô, mọi người thân xung quanh cô, luôn có thể an tâm với Mạn Âm. Một cô gái ngoan đúng nghĩa. Đáng tiếc cô lại gặp phải kẻ như anh. Vu Hạo có chút men say trong người. Anh ngồi thẩn thờ nhìn căn nhà nhỏ xinh của cô.

Một chiếc thể thao màu đỏ chói mắt đỗ lại trước cửa nhà. Anh biết đó là xe của Mỹ Lâm. Từ xa anh vẫn có thể nhìn ra cô tay xách nách mang, túi nọ túi kia. Có lẽ hôm nay đã mua rất nhiều thứ.

Nhìn cô vẫy vẫy tay chào Mỹ Lâm, không hiểu sao kẻ không dám đối diện là anh lại có gan bước ra gặp cô. Có lẽ nhờ men rượu cho anh cái lá gan to lớn như thế.

Tô Mạn Âm nhìn cái xe chạy dần rồi biến mất trong bóng tối, cô vẫn vậy nhiệt tâm với mọi người. Nụ cười vui vẻ cũng biến mất nhưng không đến nỗi quá buồn bã nữa. Cùng Mỹ Lâm shopping xong, nàng liền kéo Mạn Âm tới quán bar giải sầu, và có lẽ lần đầu tiên trong đời. Cô gái nhỏ nếm thử vị của rượu cay nồng, nóng bỏng.

Tô Mạn Âm quay vào đôi mắt vô tình đảo qua liền ngăn ngừng. Túi đồ ở trên tay cô rơi xuống, Mạn Âm hoảng hốt cúi xuống nhặt được cái này, rớt mất cái kia, tinh thần hoảng hốt mà luống cuống vô cùng. Tay chân cũng vì thế lóng ngóng theo. Vu Hạo làm sao có thể xuất hiện ở đây vào giờ này. Cô phải chẳng uống nhiều quá rồi, không đúng cô mới chỉ uống 3 ly thôi mà. Trong khi Mỹ Lâm uống tới 5 ly vẫn không hề đổi sắc mặt. Tử lượng của cô sao có thể kém thế được. Thật không công bằng.

Một đôi tay thon dài giúp cô nhặt những túi đồ, Vu Hạo nhẹ nhàng nói, nhưng không có nhìn cô

“Em sao vẫn hậu đậu như vậy?”

Mạn Âm cứng đờ lại không nhúc nhích, giọng nói này vẫn trầm âm đến như vậy.

“Vu Hạo...”

Khi cô gọi tên anh cũng là lúc Vu Hạo đã đứng dậy, anh đứng gần sát vào cô. Mạn Âm nghe trong đó mùi hương dịu dàng từ cơ thể của anh. Thứ nước hoa mà cô yêu thích. Cô cứ như con cún nhỏ lúc anh tắm xong, mùi xà phòng tắm, hòa cùng nước hoa thơm mát khiến cô ngây người. Vì thế Tô Mạn Âm hay xà vào lòng, hít lấy hít để, ôm chặt anh cả tiếng đồng hồ không cho anh nhúc nhích lấy một cái làm anh dở khóc dở cười.

“Anh.... Sao anh lại ở đây?” Mấp máy môi, cô mới có thể bật ra câu hỏi như vậy.

Vu Hạo cau mày rồi hỏi

“Em uống rượu sao?”

“Vâng uống một chút” Cô vẫn có thói quen lễ phép trả lời anh. Vu Hạo nhìn sắc mặt cô ửng hồng, đôi mắt mơ màng, nụ cười mỉa mai. Thế này mà kêu uống một chút. Trong lòng anh có một cổ bức tức. Sau này nhất định không để Mỹ Lâm dạy hỏng Mạn Âm mới được. Cô đâu có biết uống rượu, lại còn chạy loạn đi uống thế này.

“Thế này mà kêu uống một chút sao?”

“Vâng” Mạn Âm mơ màng nhìn, chợt vặn lại anh giọng bất mãn.

“Anh cũng uống rượu, sao em không được uống?”

“Không được, em đâu có biết uống?”

“Uống rồi sẽ biết” Cô vẫn ngang bướng cãi lại anh.

“Mạn Âm, em cãi lời anh sao?”

“Anh là gì của em?” Cô vô tình cất tiếng. “Anh là gì của em mà bắt em làm gì, không được làm gì? Bắt em thế này thế kia, anh là gì của em. Chúng ta chẳng là gì của nhau nữa cả”

Vu Hạo ngây người không biết nói gì. Còn Mạn Âm nhận ra lời nói quá phận của mình. Chắc là cô bị rượu làm hỏng đầu rồi. Nghĩ rồi, cứ như một đứa trẻ hồn dỗi giật động đồ trên tay anh.

“Anh về với San San của anh đi. Kệ em”

Rầm!!

Cánh cửa tội nghiệp lần đầu tiên bị cô chủ say rượu thất tình, đập mạnh một cách không thương tiếc. Nếu có thể biết nói, nó chắc sẽ kêu lên oai oái mất.

Tô Mạn Âm tựa vào cánh cửa, lồng ngực cô đập mạnh hơn bao giờ hết. Sao cô càng lúc càng tỉnh táo như vậy. Cả người vô lực từ từ thụp xuống đất, khi say cô không kiểm soát nổi bản thân.

“Mạn Âm... xin lỗi” Cô có thể nghe thấy lời nói đầy buồn bã của Vu Hạo vọng qua cánh cửa vào bên trong. Bao nhiêu đau khổ, nước mắt mà cô kìm nén bỗng bùng dâng trào tại câu xin lỗi này, từ chính miệng của anh nói ra chẳng hiểu sao lại ảnh hưởng tới cô lớn tới như vậy. Nước mắt từ từ chảy xuống, rồi lã chã lã chã không sao kiềm chế nổi nữa. Mạn Âm đưa tay lau đi, hết tay này tới tay kia, mong cho nước mắt ngừng chảy nhưng vô dụng. Cô cứ nghĩ rằng sẽ không thể khóc nữa, nhưng cuối cùng đứng trước một câu nói của Vu Hạo bật khóc, không thể khống chế nổi bản thân mà khóc thật lực. Cô cúi đầu gục mặt vào lòng, bắt đầu nức nở, bắt đầu khóc. Cứ khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Mạn Âm cũng rất muốn kìm nén nhưng đến cuối cùng bất lực buông xuống. Cô hy vọng sau hôm nay, sẽ có thể không được khóc, không được phép tỏ vẻ yếu đuối nữa. Sau câu xin lỗi này, cô và anh chấm dứt hoàn toàn không liên quan nữa. Không gì nữa, Tô Mạn Âm sẽ quên, sẽ lại tiếp tục cuộc sống vui vẻ của cô. Cô nhất định có thể làm được.

Còn hiện tại cô muốn khóc, khóc cất lực, khóc tới khi một nhồi không còn rơi nước mắt nữa mới thôi. Đau đớn tủi hờn, vết thương tình cảm này lớn hơn nhiều so với những gì cô tưởng tượng. Lúc đầu cô nghĩ nó

sẽ chỉ nhói lên, như kiến cắn rồi mau qua thôi. Nhưng hóa ra lại như một liều thuốc độc, ăn mòn vào tim cô, cứ đau âm ỉ không dứt nếu cứ đau mãi như thế này, cô chắc chết mất. Mạn Âm trước mặt mọi người không dám để lộ ra một chút yếu đuối nào. Nhưng cô cũng là con người, cũng có điểm vô cùng yếu đuối của mình. Chỉ là cô có thể chịu đựng nỗi đau hơn người khác nhưng nếu nó cứ bị xát muối vào, thì làm sao có thể chịu nổi.

Qua đi không biết bao lâu khi tiếng khóc lóc nhỏ dần, bé dần thành những tiếng nấc, khi cô cảm thấy mệt mỏi rồi, không thể khóc tiếp được nữa. Ở bên ngoài có tiếng chuông cửa. Cô vội vã lau nước mắt, nín khóc giả giọng bình thường. Từ bên trong nói vọng ra

“Ai vậy?”

“Anh đây.” Vu Hạo từ từ lên tiếng, cũng có chút khó nhọc trong lời nói

“Có.... Có chuyện gì anh....” Cô có chút bối rối, không nghĩ Vu Hạo vẫn còn tại bên ngoài.

“Anh có chuyện muốn nói với em” Anh vẫn nhẹ nhàng nói.

“Em... em đi ngủ rồi” Cô từ chối không muốn để anh trông thấy bộ dạng thê thảm này của mình

“Nếu em không ra anh sẽ đợi ngoài này, tới lúc em mở cửa thì thôi”

“Anh đừng làm khó em. Muộn rồi em muốn ngủ. Có gì ngày mai nói chuyện sau. Anh về đi”

“Mạn Âm trời đang mưa....” Vu Hạo từ tốn nói. “Anh sẽ đợi ngoài này.... Tới lúc em mở cửa.”

Nghe tiếng mưa, thì quả thật trời mưa to, Mạn Âm hơi lo lắng. Cô lau sạch nước mắt. Trời tối nên chắc anh không thể nhìn ra mặt cô sưng húp lên đâu. Thấy bản thân có thể trụ vững được Tô Mạn Âm mới nhẹ nhàng mở cửa.

Vu Hạo trước cửa nhà cô lặng lẽ dưới mưa. Hình ảnh ấy giống như cảnh tượng của hai năm về trước, không thay đổi một chút nào. Có chút làm người ta đắm say, ngây ngất. Cô vẫn không thể không rung động mãnh mẽ trước người con trai này. Ngày xưa cũng vậy, mà bây giờ cũng thế. Tình yêu này, cô định chắc là dùng cả đời để quên, cả đời để khắc cốt ghi tâm rồi. Có những tình cảm sẽ mau chóng lãng quên, Nhưng có những tình cảm ghi lòng tạc dạ tới chết không thôi. Người ta nói đúng, tình chỉ đẹp khi còn dang dở. Thứ không có được người ta thường nhớ lâu hơn. Con người ta ai ai cũng ích kỷ, chỉ thường nhớ nỗi đau hơn là niềm hạnh phúc. Suy nghĩ bao giờ cũng như vậy. Mạn Âm cũng thế nhưng trong giờ phút này, cô lại muốn níu giữ niềm vui, niềm hạnh phúc giữa cô và anh đã từng có trong thời gian qua. Yêu và có lẽ đã từng được yêu.

Vu Hạo chìa tay ra trước mặt, Mạn Âm dè dặt đặt tay lên rồi một cái kéo mạnh của anh đem cô chặt chẽ khóa trong lòng mình. Đôi vai cô gầy và mỏng manh như vậy, lại vì anh chịu nhiều tổn thương. Cô khóc, anh biết, anh lặng lẽ đứng ngoài.

Vu Hạo chưa từng thấy Mạn Âm khóc, có lẽ là chưa bao giờ được chứng kiến. Lúc nào cũng thấy một nụ cười thường trực trên môi mỗi khi anh nhìn về cô. Đối với anh, ấn tượng Mạn Âm là con người lạc quan vui vẻ, có nét ngây thơ của trẻ con mà anh vẫn không thể khám phá hết người con gái này. Cô giống như hòn ngọc thô chưa được người ta khám phá mà kẻ may mắn nắm trong tay viên ngọc này là anh, kẻ không biết đến sự tồn tại của báu vật. À có lẽ anh biết, chỉ có điều lại cố tình làm lơ nó đi.

Nhưng lúc người con gái này khóc, lại khiến người ta đau xót như vậy. Chứng kiến cô khóc, anh cảm thấy thật xót, thật đau thật sự không biết phải làm gì? Chỉ có thể đứng ngoài cửa, trơ mắt mà lắng nghe cô khóc, để tự làm đau chính mình cùng cô. Có lẽ nếu cô khóc trong đau đớn, anh cũng khiến bản thân thương tích đầy mình, mới khiến cô được thỏa mãn, giúp trái tim anh bớt những cảm giác tội lỗi của mình.

Anh sai khi đối xử với cô không tốt. Và lẽ ra người đáng chịu đau khổ dần vặt là anh chứ không phải cô gái tốt bụng như cô. Người cần đau đớn, hối hận cả đời là anh chứ đừng là cô.

Từ lúc bắt đầu anh biết anh sẽ làm tổn thương cô. Nhưng tại anh ích kỷ, tại anh tham lam nên đã làm cô bị thương đầy mình như vậy. Anh muốn dựa dẫm cô, tìm cô làm điểm tựa cho cuộc sống mất đi Du San San. Tô Mạn Âm biết điều đó nhưng cô vẫn cam tâm đi ở bên anh.

Cô khóc làm anh không kìm lòng mà đã rơi nước mắt. Tình cảm với cô anh không thể hiểu, không thể định nghĩa được nhưng anh quả thật..... không biết làm thế nào cho phải nữa. Chuyện đã tới nước này rồi, không còn đường lui cho Vu Hạo anh nữa rồi. Có thể đánh, có thể mắng, có thể chửi, anh cam tâm để cô làm như vậy

“Mạn Âm, đừng khóc vì kẻ như anh. Đừng rơi nước mắt cho anh. Anh là kẻ không xứng đáng... Anh là kẻ đáng chết ngàn lần. Đừng vì anh mà đau khổ? Hãy để mình anh là kẻ đau khổ thôi. Em sẽ có được hạnh phúc mới của mình.”

Cô vẫn khóc.....

Trong lòng anh ảm áp như vậy, bình yên như vậy quen thuộc như vậy, nhưng tại sao cô phải từ bỏ như thế này. Không thể ở bên anh nữa sao? Cô không muốn, cô không muốn. Cô không muốn

“Không! Em không chịu! Vu Hạo em không muốn. Em không muốn như vậy.”

Bàn tay cô cứ đập liên hồi vào ngực anh mang theo sự đau đớn cùng bất lực. Trái tim anh cũng giống như bị ai đó đánh mạnh vào cũng cảm thấy đau không kém. Nhưng thật sự là anh vô lực rồi. Giữa Tô Mạn Âm và Du San San, anh đã chọn San San. Anh đã chọn thứ tình cảm thanh mai trúc mã hơn 20 năm, thứ tình yêu bắt đầu từ thuở con nít tới tận bây giờ. Anh đã chọn rồi thì không thể quay đầu được nữa. Không có anh San San không sống nổi. Nhưng Mạn Âm không có anh có khi cô sẽ được hạnh phúc, sẽ có thể tìm được một hạnh phúc chân chính của mình. Sẽ tìm được người con trai khác yêu cô bằng cả trái tim, chứ không phải một nửa mong manh như anh.

Anh khẽ vuốt tấm lưng gầy của cô.

“Mạn Âm, xin lỗi em....”

“Vì sao? Vì sao anh lại như vậy với em. Vì sao vì sao chứ Vu Hạo. Không phải mọi thứ đều tốt đẹp sao? Không phải chúng ta đều rất vui vẻ hạnh phúc sao? Sao anh lại như vậy. Sao chúng ta lại như vậy? Vu Hạo anh nói xem. Không phải chúng ta.....”

Lời nói tiếp theo của cô đã bị nuốt trọn khi đôi môi anh phủ lên đôi môi cô. Nụ hôn này, mang theo cái nóng bỏng của tình yêu, cái nồng nàn mãnh liệt, cái day dứt khôn nguôi, cùng với sự chia ly đau đớn vô cùng. Dư vị của tình yêu, đắng cay ngọt bùi, đều nếm trải tới tận cùng.

Mạn Âm từ đầu còn ngại ngần nhưng rồi rất mau chóng hòa theo anh, hôn đến mãnh liệt, khiêu khích anh như anh đã khiêu khích cô như những gì cả hai đã từng có với nhau. Tối khi cảm thấy cô hít thở không thông, Vu Hạo mới luyến tiếc rời khỏi đôi môi cô, nhìn cô không nói nên lời.

Đột nhiên Mạn Âm nhìn thật sâu vào mắt anh nhỏ nhẹ nói nhưng vô cùng rõ ràng

“Vu Hạo... Tối nay anh ở lại đây đi”

Vu Hạo giật mình đôi mắt cô có chút mơ màng, ánh nhiệt. Anh biết cô muốn gì chỉ nhẹ nhàng lắc đầu

“Ngoan vào nhà ngủ đi. Đừng khóc vì anh, vui vẻ sống đi. Sẽ có một người khác tốt hơn anh đến với em mang hạnh phúc cho em”

Dường như Mạn Âm không nghe vẫn tiếp tục nói

“Chúng ta chơi trò tình một đêm đi”

“Mạn Âm... em đừng như vậy. Anh không đáng đâu.”

“Là anh chê em đúng không?” Cô cười tươi “Không có anh thì sẽ có người khác. Đàn ông trên đời này thiếu gì?”

“Em.....”

“Anh nói, anh tới với phụ nữ chỉ để thỏa mãn nhu cầu. Vậy tại sao suốt thời gian qua anh không động vào em. Tại sao anh yêu em mà muốn chia tay với em. Tại sao chứ. Tại sao còn có thể chúc em tìm được người khác. Sao anh có thể nói ra được như vậy” Mạn Âm kích động nói.

“Em là người tốt. Mau vào ngủ đi anh về đây” Vu Hạo khẽ xoay người đi. Anh biết Mạn Âm lúc này có chút nổi loạn ương bướng. Cách tốt nhất là không nên làm căng. Chỉ tiếc tính trẻ con này trong con người cô, ngày hôm nay không thể nào từ bỏ được. Cô muốn trao anh thứ quý giá nhất của cô.

“Nếu anh đi thì em sẽ tìm đàn ông. Ai cũng được chơi trò tình một đêm với người đó”

Bước chân Vu Hạo dừng lại có những chuyện anh biết, Mạn Âm nói là sẽ làm, thậm chí rất điên cuồng cố chấp. Lẽ ra anh không nên tìm cô đêm này, cô vẫn còn men rượu trong người. Để cô không làm loạn anh sẽ dìu cô vào nhà rồi khóa cửa phòng lại để xem cô còn chạy đi đâu nữa. Vu Hạo biết cô chỉ mạnh miệng lúc này thôi nếu để đêm nay qua đi cô sẽ không có can đảm là việc đó

Vu Hạo khẽ cầm tay Mạn Âm

“Là em tự nguyện đấy”

Nói xong anh kéo cô vào nhà đóng chặt cửa lại dắt cô về phòng, để Mạn Âm nằm xuống giường rồi kéo chăn lại. Cô lúc này thật ngoan như con búp bê để yên cho anh đặt đầu nằm đó. Bấy giờ Vu Hạo mới yên tâm định rời khỏi đây liền bất ngờ bị Mạn Âm nắm lấy cổ tay.

“Vu Hạo....”

Anh khẽ gạt tay cô ra

“Ngủ đi, anh ngủ ngoài phòng khách cần gì cứ gọi anh”

“Em sẽ đi...” Cô nhẹ nhàng nói, bước chân Vu Hạo chợt dừng lại

“Em sẽ đi nước ngoài, định cư với bố mẹ. Không bao giờ về đây nữa”

“Ừ...”

Anh nặng nề lên tiếng hít thở không thông....

“Anh quay lại nhìn em một lần được không?”

Vu Hạo nghe lời nhẹ nhàng quay lại. Sau này quả nhiên sẽ không còn cơ hội trông thấy cô nữa rồi ngay người

Mạn Âm đứng trước mặt anh cả người đã chẳng mặc gì nữa. Cả thân hình mềm mại mảnh mai quyến rũ hiện ra trước mặt anh. Cũng chẳng nói nhiều lời, nhào vào hôn môi anh. Vu Hạo sau vài giây lưỡng lự, cuối cùng cũng buông lý trí, phòng tuyến cuối cùng theo bản năng, dục vọng cùng khát khao của mình mà điên cuồng đáp trả lại cô mà yêu cô.

Khi mà trong cơn mê mang, một thứ gì đó như xé rách bên trong khiến Tô Mạn Âm đau đớn thanh tỉnh lại, anh nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của cô, từ từ chậm rãi để cô đón nhận mình rồi đưa tới đỉnh cao của cảm xúc hoạt khoái. Cô khẽ thì thầm bên tai anh

“Em yêu anh...”

Vu Hạo chợt dừng lại đôi mắt ôn nhu, âu yếm nhìn cô nhưng anh không nói gì.

Cho tới khi cơn kịch tình qua đi, cô nằm mệt mỏi trong lòng anh, đôi mắt cô nhắm nghiền lại giống như đang ngủ. Đúng là đã ngủ, gương mặt thật bình yên. Khẽ vuốt gương mặt cô, anh hôn lên đôi má ấy nỉ non gọi

“Mạn Âm.... Em ngủ chưa”

Không có tiếng trả lời.

“Mạn Âm...”

Vẫn vô cùng yên tĩnh. Cuối cùng từ miệng anh, nhẹ nhàng nói ra ba chữ

“Anh yêu em.....”

“Mạn Âm”

Vu Hạo siết chặt cô trong lòng, cứ như thể sợ cô sẽ biến mất rồi mình sẽ đánh mất cô

Có lẽ anh đã không nhìn ra, đôi môi cô khẽ cong lên một đường tuyệt đẹp, một giọt nước mắt thật nhẹ chảy ra.

Sáng sớm những tia nắng thật nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng, Vu Hạo tỉnh giấc. Anh mở mắt chỗ nằm bên cạnh đã lạnh lẽo từ bao giờ rồi. Không biết cô đã đi đâu. Anh vùng dậy, ở trên ga giường vệt máu hồng vẫn còn đọng lại, trên đó vẫn còn dấu vết của cuộc hoan ái kịch liệt, nhưng tiếc rằng người đã không còn nữa.

Trên gối có một bức thư, Vu Hạo vội mở ra đọc

“Vu Hạo, em đi đây. Sau này không còn gặp lại nữa chúc anh hạnh phúc. Hãy coi đêm hôm qua là kỉ niệm đẹp cuối cùng của anh và em. Tạm biệt...”

Mạn Âm.... Vu Hạo buông thông bức thư để nó bay xuống mặt đất.

Đáng chết.

Anh hối hận rồi lẽ ra hôm qua, anh không nên không nên cùng cô.... Chỉ sợ cả đời này Hạn Âm sẽ không quên đêm hôm qua, lần đầu tiên của cô là dành cho anh. Nhưng chỉ sợ không phải mình cô mà cả anh sợ rằng cả đời này cũng vĩnh viễn không thể quên được....

5. Chương 5

Một người đàn ông suýt sắc như Vu Hạo ấy vậy mà cũng có lúc như bây giờ, buông thả bản thân mình chìm đắm trong men say. Anh chẳng còn nhớ rõ đã bao lâu rồi, bản thân không như vậy. Có lẽ là từ lúc có Tô Hạn Âm ở bên cạnh. Anh biết cô là một cô gái đặc biệt.

Tuy rằng chưa bao giờ thể hiện ra nhưng lần đầu tiên gặp, anh vẫn nhớ rõ. Đó là ngày Du San San đi nước ngoài. Rõ ràng anh muốn đuổi theo cô ấy, nhưng cuối cùng chỉ đành bất lực mà dầm mưa. Anh yêu Du San San, từ lúc bắt đầu đã là yêu rồi. Chứng kiến cô từ một cô bé trưởng thành lớn lên, tình yêu đó không biết từ lúc nào sâu sắc như vậy. Cuối cùng trời xanh cũng tác thành duyên cho họ ở bên nhau yêu thương nhau, và cứ ngỡ không bao giờ thay đổi. Hai gia đình vốn thân thiết lại môn đăng hộ đối. Một câu chuyện có lẽ sẽ vô cùng đẹp nếu kết thúc của nó viên mãn.

Chỉ đáng tiếc cuộc đời vốn dĩ có rất nhiều điều không thể nào lường trước đây có lẽ cũng chính là cái thi vị của cuộc sống. Du San San một mực đòi hủy hôn, chia tay với anh rồi bỏ sang Mỹ. Tất cả diễn ra nhanh chóng nhanh tới mức bản thân anh không tài nào chấp nhận được.

Ngày đó Du San San tàn nhẫn với anh. Anh lại thủy chung không trách móc chứng kiến từ lúc cô là một cô gái nhỏ lớn lên. Tính tình cô ra sao anh là người rõ hơn ai hết. Tính xấu của cô, anh bao dung hết thấy nhưng San San đã quyết định như vậy. Anh cũng chẳng cách nào ngăn cản được.

Lúc đó Tô Hạn Âm xuất hiện, nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng qua. Cô lặng lẽ đi ở đằng sau anh. Không nói không hỏi gì cả, chỉ lặng lẽ mà đi theo che mưa. Dù sau này nghĩ tới điều đó rất nhiều lần, anh vẫn thấy cô thật ngốc. Cả người anh đều đã ướt hết còn che mưa cho anh như vậy....

Nhưng việc làm ngốc nghếch của cô lúc đó giống như một liều thuốc nhẹ nhàng xoa dịu vết thương của Vu Hạo. Tuy không phải có tác dụng hoàn toàn nhưng cũng khiến anh dễ chịu phần nào.

Mùi mưa với sự dịu mát từ cơ thể cô, khiến tâm trạng anh dịu xuống không còn sự bất lực nữa. Du San San đi rồi, vậy cứ thuận theo tự nhiên. Trong giây phút này anh rất muốn dựa dẫm vào cô gái xa lạ trên đường. Ôm rồi siết lấy cô cảm giác ấm áp lắm. Cô cũng thật sự tốt còn nhẹ nhàng vỗ về anh không nói gì nhiều. Từ cô anh cảm nhận được sự quan tâm và ấm áp tới lạ lùng để có thể bình an ngủ trong lòng cô. Chưa bao giờ, anh có một cảm giác như vậy, cảm giác được quan tâm chăm sóc. Trước kia là anh chăm sóc cho San San, thì ra cảm giác được người ta quan tâm, chăm sóc lại như vậy. Một ý nghĩ khá kì lạ với một người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt. Lúc đó anh cũng không quan tâm để ý. Mãi sau này khi cả hai ở bên nhau, Vu Hạo mới hiểu. Vốn dĩ, cô mới chính là người anh thật sự cần.

Lúc cô có điện thoại anh cũng giật mình tỉnh giấc đó là một giấc ngủ ngon thật sự thoải mái. Cô gái nhẹ nhàng kê đầu anh, lánh ra một góc nói chuyện điện thoại. Lúc đó Vu Hạo cảm giác bản thân không giống như là mình. Với người xa lạ, chưa bao giờ thân cận như vậy. Anh nghĩ, rồi cuối cùng đứng lên bỏ đi không quay đầu nhìn lại. Sự xuất hiện của cô đã an ủi anh phần nào. Anh rất cảm ơn. Nhưng... dù sao cũng không nên.

Thời gian dần trôi đi Vu Hạo cũng thay đổi nhiều. Từ lúc Du San San đi xuất hiện bên cạnh anh không ít các mỹ nữ xinh đẹp. Người thì tinh tế nhu mì, kẻ thì đẹp sắc sảo. Anh cùng bọn họ yêu nhau cũng chỉ là quan hệ về thể xác và lợi ích tiền tài. Anh chỉ tiền họ là người yêu của anh mặc anh đối xử thế nào. Xã hội này đồng tiền quả nhiên có thể lực vô cùng, mua được mọi thứ kể cả tình cảm. Dù cũng có những người yêu anh không cần một đồng tiền nào nhưng Vu Hạo trước nay cũng không muốn người khác chịu thiệt. Vì anh biết mình không yêu ai cả. Trong lòng anh là một mảnh băng trống rỗng, không ai có thể tồn tại được. Cuộc sống cứ thế trôi đi trong vô vị nhàm chán với những cuộc tình ái thoáng qua không có điểm dừng, trong những ly rượu mạnh mà anh không thể nào say nổi.

Tất cả cứ như vậy trôi qua cho tới khi anh không còn nhận ra chính bản thân mình trước kia thì Tô Mạn Âm lại xuất hiện, gặp lại trong tiệc sinh nhật của cô em họ. Vốn anh không định tới đâu nhưng bị một kẻ không biết liêm sỉ ồn ào làm phiền, Vu Hạo bực mình kiếm một chỗ nào đó rảnh rỗi để nghỉ ngơi. Chẳng ngờ cô Tiểu Diễm tiểu Thiên gì đó còn chạy tới nơi này, tìm anh gây sự. Vu Hạo có đôi lúc với những kẻ mình không ưa, cũng vô cùng tàn nhẫn. Bằng chứng là cái cô gái kia tức giận bỏ đi còn đâm phải một cô gái khác khiến người ta ngã bệt xuống đất trông rất chật vật. Lúc nhìn thấy Tô Mạn Âm anh đương nhiên đã nhận ra nên mới tiến lại gần.

Không phải Vu Hạo để tâm cô, anh chỉ cảm kích cô gái trẻ của một năm về trước. Hình như sau 1 năm cô không thay đổi mấy, có điều thêm phần thành thực, trưởng thành hơn. Anh đưa tay đón lấy cô, lúc chạm vào nhau da dẻ cô thật mềm mại, tiếp xúc với da thịt nóng bỏng của anh. Sự mát mẻ đó dù chỉ là lướt nhẹ qua nhưng khiến tâm anh có chút chấn động. Có lẽ là do động chạm phụ nữ quá nhiều rồi làm anh có chút cảm giác không đứng đắn với cô. Có lẽ anh đã biến thành kẻ xấu xa thật sự rồi. Khi không với cả cô gái từng giúp mình, anh cũng có cảm giác như vậy.

Đôi mắt cô ngỡ ngàng nhìn mình, một kẻ sảng sởi như Vu Hạo đã nhận ra điều đó. Cô cũng nhận ra anh. Vu Hạo có chút hứng thú không biết cô sẽ phản ứng như thế nào. Nhưng cô gái ấy thái độ khá bình tĩnh chỉ nhìn anh có chút mê man không nói cũng không đáp lấy bàn tay anh. Không khí có chút gì đó không đúng lắm. Cho tới khi Vương Mỹ Lâm cất tiếng gọi, anh mới biết tên cô. Mạn Âm cái tên đó đặc biệt làm người ta chỉ nghe mà ấn tượng rồi.

Thật ra có lẽ duyên số của họ từ hơn 1 năm trước bắt đầu. Chỉ có điều nó xảy đến một cách chậm chậm mà chính hai người trong cuộc không ngờ tới được. Duyên phận là một điều gì đó rất đặc biệt, nó đi một vòng rất lớn, đưa những con người xa lạ tới gần với nhau. Có người chỉ cần một cái nhìn, một phút giây để nhận ra, nhưng cũng có những người cần cả thời gian dài để nhận ra điều này....

Và ai cũng có một con đường riêng của mình chẳng giống nhau. Có lẽ lúc đó Vu Hạo cũng không nghĩ, một cô gái như Tô Mạn Âm từ từ bước vào lòng của anh. Tô Mạn Âm là một cô gái tốt, lương thiện tình tính lại tốt. Ở cạnh cô cảm thấy thật sự thanh thản. Hơn 1 năm dài quanh quẩn với những cuộc chơi bời, lắm lúc Vu Hạo cũng thật sự mệt mỏi. Những lúc không làm gì, anh càng cảm thấy không yên ổn.

Đó là một ngày dài cũng chính là ngày bắt đầu chính thức sự dây dưa giữa anh cùng Mạn Âm. Đó là sau một chuyến bay dài đi công tác trở về, người anh nhuốm bụi phong trần, chán nản cùng thất vọng. Thật ra chuyến đi công tác này là tới nước Mỹ, Vu Hạo đã lên đi nhìn Du San San....

Và anh đã thấy bên cô có một chàng trai. Hai người họ vô cùng thân mật. Điều này vô tình chà sát nỗi đau trong tim của Vu Hạo. Tựa vào thành ghế ô tô anh khẽ nhắm mắt dưỡng thần. Công việc bên đó dù rất bận rộn nhưng anh vẫn cố gắng hoàn thành sớm để lên lút đi nhìn Du San San. Chẳng ngờ lại nhìn thấy điều mình không muốn nhìn. Một cảm giác chán chường, cũng lâu lắm rồi anh mới lại có cảm giác này.

Cộc cộc cộc, tiếng động phát ra Vu Hạo mở mắt ra nhìn. Nhìn bộ dáng Tô Mạn Âm, anh mở cửa kính. Cô nhìn anh mỉm cười.

” Vu Hạo trông anh mệt mỏi quá. Bị ốm sao?”

” Sao em lại ở đây”

” Tình cờ đi ngang qua thấy anh ngồi trong xe. Có vẻ mệt anh ồm sao?” Cô lo lắng nhiệt tình hỏi thăm.

” Không việc gì, vừa mới đi công tác về.”

Cô bặm môi nhìn anh một lúc, rồi khẽ hỏi “Vậy chắc anh chưa ăn gì , đi ăn nhé?”

” Hôm nay anh còn chút việc...” Vu Hạo khẽ từ chối.

” Chờ em một chút nhé”

Nói xong cô quay người chạy vào siêu thị đối diện, cũng rất mau chóng trở ra. Có lẽ lúc đó Tô Mạn Âm không biết, Vu Hạo dõi theo thân ảnh cô, trong lòng anh có chút tư vị gì đó phức tạp. Khẽ đưa cho anh, một chiếc hộp bánh.

Cô cười

” Cái này lót dạ khi nào xong việc anh nhớ ăn nhé. Bỏ bữa là không tốt đâu”

Vu Hạo cười cười, nhìn cô ” Nếu là đồ em nấu anh sẽ ăn”

Đôi mắt sáng của cô khẽ trùng xuống miệng ấp úng ” Thật sự như vậy sao?”

Đôi mắt hoa đào của Vu Hạo ánh cười rồi gật đầu ” Đúng vậy”

Thật ra lúc đó Vu Hạo chỉ nói đùa thôi. Không nghĩ Tô Mạn Âm lại coi trọng như vậy. Cô khẽ lí nhí nói

” Nhưng em chỉ biết nấu mì, với rang cơm thôi. Anh ăn được không?”

Nhìn cô anh khẽ ngậy người kèm theo chút gì đó muốn cười mà không cười được, cô khiến anh cảm thấy có chút vui vẻ thoải mái.

” Được như vậy đi làm luôn được không? Anh đói rồi”

Giọng của Vu Hạo kèm theo một chút đùa giỡn làm Mạn Âm luống cuống hơn. Tuy rằng cô có tình cảm đặc biệt với anh nhưng chưa từng yêu đương lần nào, trước mặt người đàn ông mình thích có chút mất tự nhiên ngại ngùng, e ngại rất nhiều. Cảm giác xôn xao khó giữ bình tĩnh như vậy, Tô Mạn Âm trong suốt hai mươi năm chưa lần nào trải qua thích ứng không kịp.

” Như vậy, như vậy..cần chuẩn bị một chút nguyên liệu...”

Cô e dè nói ” Anh còn... có việc mà...”

” Không sao?”

Vu Hạo chắp hai tay trước ngực, một dáng vẻ tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn cô

” Cũng không phải việc quan trọng, để mai cũng được”

Tô Mạn Âm khẽ trấn tĩnh, biết anh đang trêu mình. Không nghĩ được anh lại như. Cô chỉ mỉm cười, cuối cùng cũng nói

” Vậy chúng ta đi siêu thị mua chút đồ được không?”

Cô đề nghị hy vọng anh sẽ từ chối. Từ nhỏ Tô Mạn Âm cô không vào bếp, lần nào vào cũng lộn xộn vô cùng cô chỉ dám rang cơm với nấu mì. Những thứ đơn giản không cầu kì, tuy rằng có thể khiến Tô Mạn Âm không chết đói, nhưng bảo nấu cho người khác ăn những thứ này, đặc biệt là cho Vu Hạo cô thật sự không dám. Tô Mạn Âm muốn giữ một hình tượng thật tốt về mình trong mắt Vu Hạo, chứ không phải là phô ra nhược điểm của mình. Nhưng cô đã lỡ nói ra, Tô Mạn Âm chỉ còn cách nước đẩy thuyền đưa đành phải gật đầu thuận theo. Vu Hạo cũng rất thản nhiên mà đồng ý anh mở cửa xe, bước xuống

“Đi thôi”

Cô mỉm cười khẽ lùi lại xoay người bước đi. Bỗng cánh tay của Vu Hạo kéo lấy tay cô lôi về phía mình. Trong giây phút đó cả người Tô Mạn Âm đã dựa vào trước ngực anh.

“Cẩn thận xe kia”

Nghe thấy giọng trầm ấm của người con trai này sát bên tai mình, hơi thở của anh chồn vờn quanh người cô. Tô Mạn Âm cảm thấy rất ấm áp, không hiểu sao lại rất muốn được dựa vào anh như vậy. Mà Vu Hạo trong phút chốc cũng có chút tư vị không đứng đắn. Anh không nghĩ được Mạn Âm lại mềm mại dịu dàng như vậy. Cô cứ như con mèo con núp trong ngực anh, Vu Hạo khẽ buông cô ra. Anh là kẻ lý trí, rất nhanh cảm thấy sự việc diễn ra không ổn chút nào. Anh không nên như vậy. Mạn Âm mỉm cười vui vẻ nói xua đi sự ngại ngùng

“Em hậu đậu quá. Thôi chúng ta đi mua ít đồ đi. Khẩu vị của anh như thế nào?”

“Kén ăn”

Sắc mặt Tô Mạn Âm cực kì kém giả nhiên Vu Hạo đoán không sai. Anh thật sự rất hứng thú muốn biết cô sẽ nấu ăn thế nào. Gặp được cô có lẽ có chút may mắn, cảm giác mệt mỏi của Vu Hạo giảm đi rất nhiều. Tâm trạng vì thế cũng thả lỏng để vui vẻ. Ít ra anh cảm thấy thật sự nhẹ nhõm. Hai người đi cùng nhau, sánh bước song song. Anh có thể cảm nhận được sự bối rối của cô. Hơi thở của cô không ổn định. Hai tay rối loạn nắm lấy nhau trông thật ngốc. Tuy không nhìn sang nhưng anh có thể đoán được mặt cô cúi gằm xuống như thể làm sai điều gì vậy?

Những người con gái xung quanh anh, rất ít người giống cô. Cả Du San San ngày xưa cũng không như vậy. Hiền lành thuần khiết, tinh tế rất đáng yêu. Có đôi lúc nghĩ cô thật sự ngốc nghếch nhưng lại có thể khiến người khác luôn cảm thấy vui vẻ ấm áp. Sự nhiệt tình này có lẽ với ai cũng như vậy. Bước vào siêu thị đông đúc người qua lại không khí vội vã ồn ào, thanh âm bình dị làm người ta thoáng thả lỏng bản thân. Đây xe hàng Tô Mạn Âm đi trước lựa chọn một số đồ. Về khoản đi chợ thì cô tự lo liệu khá tốt. Nhưng lúc nữa vào bếp thì...

Khẽ lén nhìn Vu Hạo kén ăn. Cô thì ăn thế nào cũng được, miễn là no cái bụng. Có lẽ thế nhìn Vu Hạo một thân cao ráo, thân hình cân đối. Cô không rõ anh ăn có nhiều không? Thật là làm ọi thứ phức tạp rồi tung lên mà. Mạn Âm ai oán trong lòng.

” Anh muốn ăn gì?”

” Cơm rang đi. Mì chắc là không đủ dinh dưỡng”

Một câu nói một câu châm chọc, Vu Hạo thiệt tình độc ác lại nổi hứng trêu chọc cô. Thật ra anh thấy Tô Mạn Âm khá gầy suốt ngày chỉ mì thì làm sao mà lớn nổi. Cả hai rất nhanh chóng lựa chọn đồ ăn. Một không khí rất hòa hợp tới tự nhiên diễn ra giữa hai người khiến bản thân Vu Hạo trong giây phút nào đó, mất cảnh giác của bản thân đã tiếp nhận sự có mặt của Tô Mạn Âm. Có lẽ cả người họ không biết rằng, có rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ họ, giống như một cặp vợ chồng trẻ xứng đôi vừa lứa.

Bữa ăn đó giống như một sợi dây vô hình đã kéo hai người lại gần nhau hơn.

Vu Hạo cười có điểm chua chát, cay đắng. Anh nhớ tới buổi tối hôm đó của hai người, vừa quyến luyến lại không sao quên được hương vị ngọt ngào ấm áp của cô. Khi mà sáng tỉnh dậy không còn bóng dáng của cô, lại thấy mất mát vô cùng lớn. Nhưng Tô Mạn Âm đã đi rồi anh chỉ còn cách khắc chế trống rỗng trong lòng cố gắng bình thần lái xe trở về, vô cùng kinh ngạc khi thấy Du San San ngắt xiú trước cửa nhà. Trông cô bất tỉnh như vậy anh vô cùng hoảng sợ, vội vã đưa tới bệnh viện. Cho dù Du San San không còn là người mà anh yêu, nhưng thứ tình cảm hơn hai mươi năm trời tốt đẹp kia anh không thể nào buông xuống được. Ai chán ghét hay căm tức anh không phải là đàn ông cũng được. Nhưng anh nếu phải lựa chọn thì vẫn sẽ làm như vậy. Cuộc sống này đâu chỉ có tình yêu đâu, còn có một thứ gọi là trách nhiệm với gia đình, người thân, bạn bè. Có một số thứ không thể ích kỉ được. Dù biết điều mình làm là sai nhưng vẫn cần rằng mà làm, chỉ là anh cảm thấy đã làm sai một chuyện, đó là không nên xảy ra quan hệ với Mạn Âm, điều này sẽ ngăn chặn tương lai của cô. Anh thật sự lo lắng cho dù xã hội bây giờ rất thoáng, nhưng anh biết cô vẫn là một cô gái truyền thống biết giữ lễ nghi. Trước đây anh không nghĩ sẽ kéo dài với Tô Mạn Âm, không nghĩ sẽ yêu cô như thế, không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn với cô, để cô sau này có thể tìm được người đàn ông tốt nhưng không ngờ chẳng kiên trì đến phút cuối được

” Vu Hạo...”

San San tỉnh lại thấy Vu Hạo thất thần ngồi cạnh giường bệnh. Anh có vẻ không chuyên tâm, đang nghĩ ngợi điều gì đó. Cô biết rằng anh đang nghĩ tới cô gái khác. Bộ dáng này của Vu Hạo cô chưa bao giờ thấy liền có chút ám ức. Tình cảm của Vu Hạo dành cho cô là hơn 20 năm trời, lẽ nào chỉ vì một cô gái mới yêu nhau 1 năm mà thay đổi ư? Cô đương nhiên không cam lòng. Dù San San biết rằng cô ích kỉ, nhưng từ nhỏ đã vậy cô là công chúa, mọi người đều yêu thương chiều chuộng, Vu Hạo lại sủng nịnh cô. Cô không muốn đánh mất sự yêu thương ấy ở người khác. Cô trở về vẫn là kíp với bản thân cô

Dù San San vẫn hy vọng như vậy

Chỉ tiếc rằng con người đã bỏ lỡ điều gì, thì thật sự rất khó để tìm lại.

6. Chương 6

Ngày tàn ánh hoàng hôn rực rỡ, đỏ au xa xa phía cuối chân trời.

Tô Mạn Âm biến mất khỏi cuộc sống của Vu Hạo cũng đã được một thời gian. Mọi thứ vẫn như cũ không thay đổi, thứ thay đổi có lẽ là người con gái ở bên cạnh anh lúc này không còn là cô nữa.

Sau một ngày mệt mỏi với công việc, anh lại thường xuyên trở về nhà trọ của mình. Lúc đầu Vu Hạo không hiểu sao lại ưa về nhà như thế nhưng cuối cùng anh cũng biết, vì khắp nơi trong căn nhà chỗ nào cũng đầy ắp kỉ niệm của hai người. Nhìn cảnh, nhớ người nhớ hết những kỉ niệm đã có. Một năm cũng không nhiều kỉ niệm so với hai mươi năm ấy nhưng hai mươi năm đó giống như đã rất xa xôi không nhớ nữa. Anh chỉ nhớ những ngày tháng được ở cạnh Tô Mạn Âm.

Nên anh bắt đầu trốn tránh không muốn về nơi này, về đây rồi sẽ nhớ cô da diết. Nhưng về sau những lúc mệt mỏi quá, trong đầu anh chỉ muốn tới đây... Dần dần Vu Hạo cũng không gượng ép bản thân nữa....

Cạch!!!

Cửa không khóa làm anh bất ngờ, bảo an của khu nhà cao cấp này rất tốt không thể là trộm được. Nhưng người có thể ở trong này chỉ e là mình cô thôi....

Anh đẩy cửa đi vào nghe thấy những thanh âm vang lên trong bếp, mùi thức ăn thơm lừng chỉ tưởng thôi cũng thấy hấp dẫn vô cùng. Đường như quãng thời gian khi Tô Mạn Âm cùng sống chung lại trở về, cô thường ở nhà nấu cơm, chờ đợi anh về.

Có đôi khi anh sẽ bảo cô phiền phức nhưng cô chỉ cười, còn anh ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại ngóng chờ tới cuối ngày, trở về trông thấy hình dáng của một người vợ hiền.

Nghĩ tới đây cõi lòng anh thoáng rung động mạnh mẽ, người cứng ngắc lại...

Lúc đó anh chỉ nghĩ là cô.

Đôi chân không tự chủ mà tiến tới nhà bếp

Nhìn thấy người trong bếp, đôi môi khẽ nở nụ cười chế giễu.... Vu Hạo ơi Vu Hạo, làm sao có thể là cô được. Người đã đi đã rời xa anh, chắc chắn sẽ không quay lại, tính cách của Mạn Âm là vậy..... Trừ phi là anh chủ động tìm cô, chủ động cần tới cô nếu không, cô vẫn sẽ ở một nơi xa nào đó....

Nhưng có đôi khi anh nghĩ nếu cô quay lại, anh có thể tiếp tục buông cô được ra được nữa không? Khi mà thời gian này không còn cô ở bên cạnh, cảm giác này anh ném trải đã đủ rồi.... Nếu cô kiên quyết không buông anh ra có lẽ anh cũng sẽ như vậy....

Nhưng tất cả chỉ là nếu như, nếu như...

Là anh tự làm, tự chịu.

Nếu như lúc Du San San xuất hiện, anh có thể kiên quyết không do dự cũng không đến tình cảnh như lúc này.

” Hạo”

Du San San không biết Vu Hạo về lúc nào, khi cô quay lại thấy anh ngây người đứng tựa vào cửa, bộ dáng đăm chiêu không biết suy nghĩ gì, những lúc này cô ta thấy thật bất an.

Sự thất thần của anh khiến cô không tài nào nắm bắt được giống như trước kia nữa....

Là anh đã thay đổi rồi sao?

Vu Hạo ngẩng đầu nhìn lên mắt đối mắt với San San....

Cô cười hiền trước người đang đeo tạp giề, trước đây cô là công chúa không vào bếp, lúc nào cũng chỉ ăn đồ ăn cho anh làm.

Nhưng những điều đó dường như là lùi vào quá khứ xa xăm nào đấy rất lâu rất lâu về trước không tài nào tìm lại được nữa.

” Vu Hạo.” Du San San gọi thêm lần nữa

“Em làm gì ở đây” Anh cất tiếng

Cô cười tiến tới ôm cánh tay anh

“Em muốn tạo một bất ngờ cho anh”

“Đúng là bất ngờ” Anh xoa đầu cô

“Anh nhớ chứ trước kia, em lúc nào cũng bắt anh tự mình vào bếp..... em chỉ ngồi đó và hưởng thụ.... Thời gian ở Mỹ em không quen thức ăn nên phải tự mình vào bếp. Lúc đó em ước rằng sau này, em nhất định sẽ nấu cho anh những bữa ăn ngon....”

Cô nhìn thêm một lượt nhà bếp rồi nói

“Mà căn bếp này cũng đầy đủ mọi thứ quá, em cần cái gì cũng đều có hết.”

“Mọi thứ đều là của Mạn Âm mua....” Anh cũng nhìn một lượt căn phòng, khi Du San San sang Mỹ, anh cũng chuyển khỏi biệt thự của gia đình tới đây. Lúc đó chỉ có một mình, ăn uống cũng đều ra ngoài hoặc gọi đầu bếp gia đình mang đến....

Vì thế lúc đầu căn bếp này ngoài trừ bếp và nội thất trang trí thì chẳng có gì cả.

Sau dần khi hai người ở cạnh nhau, Tô Mạn Âm vẫn thường kéo anh đi siêu thị mua đồ, không biết từ lúc nào, phòng bếp cũng lại đầy đủ mọi vật dụng như thế.

“Là Mạn Âm mua sao?” San San cần môi hỏi.

“Ừ cô ấy tuy không giỏi nấu nướng nhưng lúc nào cũng thích vào bếp nấu ăn” Anh cười dịu dàng nhắc tới Mạn Âm, trong lòng không tự chủ cảm thấy ấm áp nhưng cũng mang một nỗi đau âm ỉ.

Au....

Tiếng rên nhẹ của San San khiến Vu Hạo bừng tỉnh, thấy ngón trở của cô đang rỉ máu anh khẽ cau mày

“Sao em bắt cần vậy, em biết không trước đây Mạn Âm cũng hay như vậy, thiệt tình..... Chờ anh một chút”

Anh nói xong đi ra tủ thuốc, vì quay lưng nên không thấy được ánh mắt buồn bã đau đớn của Du San San.

Vu Hạo đã thay đổi rồi, không còn như trước đây nữa.

Anh ở bên ngoài phòng khách, một tay ôm đầu, lúc đó không tự chủ được nhắc tới Mạn Âm anh hoàn toàn quên mất người bên cạnh mình là ai. Sao có thể thoải mái mà nhắc tới cô được.

Có lẽ chỉ vì nơi này mang quá nhiều kỷ niệm, hình bóng của cô, chỉ cần trở về đây, anh sẽ lại giống như trước kia, nghĩ rằng Tô Mạn Âm vẫn còn ở cạnh mình.

Giữa anh và San San đã tồn tại một khoảng cách, một khoảng cách mà chẳng bao giờ có thể lấp đầy. Có lẽ anh và San San không thể được.

Ngoài Mạn Âm ra tìm anh không thể có ai khác được. San San đã là quá khứ rồi.

Du San San ngồi trong quán cà phê thật lặng lẽ suy tư.... Cô vẫn không cam lòng, tình cảm bao nhiêu năm qua, đầu bảo bỏ xuống là bỏ được. Nhưng cuối cùng, đành ngậm ngùi buông xuống.

Tô Mạn Âm sải bước thong dong tiến tới trước mặt San San, cho tới khi cô ngồi đối diện San San cô ta vẫn trầm ngâm như cũ.

San San nhìn Mạn Âm thật lâu, cuối cùng cũng nói

“Cô thắng rồi”

Mạn Âm mỉm môi. Cô vốn dĩ chẳng đi đâu cả, lúc tới sân bay cô quả thật không nỡ rời đi nơi này, rời đi người đàn ông đó.

Cho dù ảm ức thế nào, đau đớn ra sao, chỉ ba chữ mà đêm đó anh nói, khiến cô cam lòng

“Anh yêu em”

Chỉ vì ba chữ mà Vu Hạo nói thôi, đã níu kéo cô ở lại. Ai nghĩ sẽ thấy cô thật ngốc, yêu đến mù mị hết thấy, cho dù anh có làm điều gì, có đối xử thế nào, cô vẫn yêu anh mà không nỡ rời xa, thậm chí có thể cả đời chỉ tưởng niệm anh.

Có đáng không? Mạn Âm không rõ nữa nhưng cô biết, hiện tại người cô yêu là anh. Cũng có thể sau này cô sẽ gặp và yêu người khác, nhưng đó là chuyện của tương lai, cô chỉ biết tới hiện tại, phải trân trọng hiện tại

Cô không rời đi cứ sống thật bình lặng, biết anh sẽ không đi tìm mình cũng như cô sẽ không tìm anh.

Nếu một ngày bất ngờ xảy ra, Vu Hạo tìm tới, cô cũng không ngần ngại đáp lại anh. Cô lui một bước nhưng để tiến thêm một bước dài

“San San.... Tình yêu không có thắng thua.”

“Cô thì hiểu gì chứ, tình cảm của chúng tôi hơn hai mươi năm nay, tôi không nghĩ một mối quan hệ kéo dài một năm lại sâu sắc hơn của chúng tôi”

“San San, vậy lý do cô tìm tôi là gì?” Mạn Âm bình tĩnh nói.

“Cô hãy rời đi nơi này”

Mạn Âm khẽ mỉm cười

“Cô lo lắng chuyện gì, Vu Hạo không tìm tôi, tôi cũng không xuất hiện trước mặt anh ấy”

“Vu Hạo nói, cô rất hiền lành nhưng hình như không phải như vậy”

“San San, tôi không phải là đứa ngốc dễ bị bắt nạt. Chẳng có lý do gì để tôi phải rời khỏi đây cả. Cô lo lắng điều gì vậy, chẳng nhẽ Vu Hạo không yêu cô?” Cô tùy hứng hỏi.

Sắc mặt Du San San tái mét lại

“Cô....”

“Khi cô xuất hiện tôi có thể có hàng trăm, hàng nghìn lý do và cách thức để giữ lấy Vu Hạo” Mạn Âm nhẹ giọng “Nhưng tôi lại chọn cách rời xa anh ấy tôi cho anh ấy thời gian để suy nghĩ và lựa chọn. Tôi biết sự xuất hiện của cô sẽ làm xáo trộn cuộc sống của chúng tôi. Cả tôi và Vu Hạo cần phải bình tâm lại. Tôi rời xa anh ấy để anh ấy nhận ra mình cần ai. Để cô nhận ra, tình yêu của hai người đã không tồn tại”

Lúc Vu Hạo nói yêu cô, cô đã biết trong trái tim anh Du San San có lẽ chỉ là quá khứ, là những kỉ niệm đẹp không thể quay về. Hoặc chỉ giống như một người anh trai với em gái.

Chuyện đêm hôm đó đúng là Tô Mạn Âm cố tình muốn níu lấy Vu Hạo, lúc anh xuất hiện trước cửa nhà cô lúc cô mở cửa ra, vẫn thấy anh đứng đó, cô chợt phát hiện, bản thân không thể buông tha dễ dàng người đàn ông này được. Tô Mạn Âm muốn biết tình cảm của anh với mình là gì là yêu hay thế nào mà lại tìm cô lúc này, anh có biết hành động của anh ám chỉ anh có tình cảm với cô không. Có lẽ là cô chỉ tự mình đa tình thôi, anh chỉ đang thương hại cô nhưng Tô Mạn Âm muốn giữ lại một kỉ niệm cho hai người....

Lúc đó anh nói yêu cô hai người gạo cũng nấu thành cơm, cô có thể bắt ép Vu Hạo ở cùng mình nhưng cô lại lựa chọn biến mất. Tô Mạn Âm cô đang đánh cược một ván bài rất lớn.

Cô nhẹ nhàng đặt tay lên bụng... Ván bài này nếu có thua cô cũng không mất tất cả....

Ít ra cô cũng còn đứa bé trong bụng để an ủi chính mình

Hai tay Du San San nắm thật chặt nếu không phải lần trước tới bệnh viện khám, nhìn thấy Mạn Âm từ trong phòng bệnh sản đi ra...Cô cũng đâu cần lo lắng về mọi thứ.

“Tôi biết cô có thai. Đứa bé là của Vu Hạo”

Mạn Âm ngẩng đầu hơi bất ngờ nhìn San San

“Lẽ ra cô không nên tới bệnh viện đó để khám.... Tôi cũng sẽ không nhìn thấy”

“Du San San, có gì cô cứ nói thẳng ra đi”

San San khẽ quỳ xuống

“Coi như là tôi xin cô không rời khỏi đây cũng được, cô không xuất hiện trước mặt Vu Hạo vậy hãy bỏ đứa bé đi”

Mạn Âm ban đầu hơi hoảng hốt, nhưng nghe những lời đó từ miệng San San lại cảm thấy bức bối.

“Cô cho rằng bỏ đứa nhỏ là bỏ được sao, nó là một sinh linh... chẳng ai có quyền cướp đi quyền được được sống của nó cả kể cả tôi” Mạn Âm lạnh lùng

“Nhưng đứa bé sẽ không có cha, đứa bé chính là mối liên kết duy nhất của hai người”

“Cho dù cô có quỳ gối ở đây cầu xin, nhưng yêu cầu này tôi làm không được”

Du San San có điểm tức giận mất bình tĩnh, cô đứng lên

“Là cô cố tình lưu lại đứa bé để kéo anh ấy về đúng không?”

“San San nếu Vu Hạo không yêu tôi, cho dù có đứa bé anh ấy cũng sẽ không về bên tôi. Năm đó là cô bỏ anh ấy đi không quay đầu, vậy tại sao bây giờ còn muốn người ta phải đứng đó chờ cô. Có những thứ một khi đã bỏ qua nó sẽ không trở lại. Mong cô suy nghĩ cho kĩ.”

“Mạn Âm tôi biết cô trách tôi cướp Vu Hạo của cô.... nhưng tôi và Vu Hạo tình cảm từ nhỏ tới giờ rất sâu đậm tôi không thể không có anh ấy.... Cô đừng ghét tôi được không” Cô cầm tay của Mạn Âm

“San San tình cảm không có trước sau gượng ép, cô là ép cả mình và Vu Hạo ở bên nhau, nếu anh ấy yêu cô tại sao còn chạy tới đây tìm tôi. Cô không thấy mình phiền phức sao? Cho dù là tôi cố ý đi nữa thì sao, nếu trái tim Vu Hạo ở cạnh cô, anh ấy sẽ không thay đổi. Tôi ghét cô là sự thật, cô bỏ anh ấy đi rồi quay trở lại, lại muốn người ta ở cạnh mình, cô không phải là trung tâm của vũ trụ không phải muốn cái gì thì được cái đó.”

Mạn Âm gạt tay San San xoay người, khẽ giật mình nhìn người đàn ông cách đó không xa, gần 3 tháng không gặp, anh chẳng hề thay đổi là bao.

Vu Hạo.

Rầm!!!!

San San ngã xuống mặt đất

Phòng cấp cứu bệnh viện.

Tô Mạn Âm lặng lẽ ngồi ngoài phòng đợi, cô vốn rời đi, nhưng trông bộ dáng lo lắng của Vu Hạo lại không nỡ.

Du San San đang được cấp cứu bên trong đó.

“Vu Hạo”

“Bác gái” Anh đứng lên lễ phép nói

“Tình hình San San sao lại như vậy, bác sĩ nói con bé bệnh tình rất tốt mà.... Sao tự dừng lại cấp cứu”

“Bác yên tâm San San không sao, bác trai đang trong đó cấp cứu cho cô ấy”

Tô Mạn Âm khẽ thở dài mùi thuốc sát trùng khiến cô mệt mỏi, nhẹ nhàng cầm túi xách cô bước đi.

Một bàn tay ấm áp kéo cô trở lại khẽ xoa người nhìn anh.

Căng tin của bệnh viện hai con người im lặng với những suy nghĩ của riêng mình. Cuối cùng vẫn là Mạn Âm lên tiếng

“Em không cố ý....”

“Ừ”

Anh im lặng nhìn, cô hình như gầy hơn trước, mặt có chút xanh xao trong lòng anh đau nhói lên.

“Đừng giảm cân, em rất gầy”

Cô khẽ cười uống ly nước cam che giấu cảm xúc. Cô đâu có giảm cân chỉ vì ốm nghén nên chẳng ăn uống được gì cả.

“Anh cũng nên giữ sức khỏe”

“Em không đi cùng bố mẹ sao?”

“Đột nhiên hồi hận, muốn quay về cướp lại anh”

Những ngón tay thon dài của Vu Hạo khẽ run run..... Anh không nghĩ cô sẽ nói như vậy.

Khi thấy cô anh rất kích động, chỉ muốn ôm cô vào lòng, chẳng ngờ San San lại ngất xỉu như vậy.

Anh có lo lắng cho Du San San nhưng đầu óc chỉ toàn nghĩ tới cô, không biết nên đối với cô thế nào. Cho tới lúc cô quay người định rời đi, anh ích kỉ giữ cô ở lại.

“Mạn Âm có thể chờ không?”

Anh khó nhọc nói.

Cô cười dịu dàng

“Anh nghĩ kĩ chưa? Sau này không thể hối hận”

Vu Hạo khẽ nắm lấy bàn tay cô siết chặt lại, trong lòng gánh nặng giống như được buông xuống. Đột nhiên gặp cô cũng đột nhiên nghĩ thông suốt. Anh không thể rời bỏ cô được, anh sợ quãng thời gian trống vắng vừa cô, nếu như rời đi San San anh thấy tim mình đau đớn, thì rời đi Mạn Âm, chính là rời đi không khí vậy. Cô từ lúc nào đã âm thầm tiến vào lòng anh, tiến vào cuộc sống của anh, thân quen lắm không thể nào vứt bỏ được. Câu cô nói với San San anh nghe được, tình cảm không thể gượng ép, đó là không công bằng cho San San, cho anh và cả Mạn Âm.....

“Anh cần thời gian giải quyết mọi chuyện.”

Cô nở nụ cười ngọt

“Nhưng phải nhanh lên, con sẽ không chờ anh đâu”

Nếu anh còn do dự chưa quyết tâm, cô sẽ cho anh lý do để quyết tâm.

- Hết -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-tinh>